

OBSAH

Úvod	3
Kliatba hriechu	4

Zotrúvali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obecenstve – viera pôsobiaca skrze lásku 4

Pravda a láska	4
Register učenia – J. Kurz	6
Evanjelista	7
Život	13
R. C. Chapman	14
P. Hogh	17
Spomienky na brata J. Oborila	19
Služba veriacich žien	21
Register učenia – J. Siracký	22
Elizeus a vynorená sekera	23
Register učenia – F. J. Křesina	25
Utajené meno	25

Zotrúvali pri lámaní chleba – osoba a dielo

Pána Ježiša Krista 26

Postoj Pána Ježiša k Písmu	26
Register učenia – F. Butcher	28
To čiňte na moju pamiatku	29
Register učenia – F. Butcher	30

Zotrúvali na modlitbách 31

Modlitba	31
Niekoľko pokynov ako sa modliť vo verejných modlitebných hodinách	31
Správy zo zborov	33
Článok z časopisu Ze slov pravdy a lásky z roku 1922	33
Článok z nemeckého časopisu Topic z roku 2005	34
Príprava ekumenickej cirkvi – L. Szorád	35
Kto nechce jednotu, je neposlušný – W. Bühne	35

Časopis KREŠŤAN zasielame každému zadarmo. Náklady na tlač a distribúciu sa uhrádzajú z dobrovoľných zbierok a príspevkov veriacich v Pána Ježiša Krista na č. účtu 262 482 8585/1100, osobne, alebo poštovou poukážkou na adresu redakcie. **Ďakujeme všetkým, ktorí na túto potrebu pamätali.**

KREŠŤAN, časopis Kresťanského zboru Bratislava

Redakcia: Kresťanský zbor v Bratislave, Tehelná 22, 831 03 Bratislava

Za redakciu zodpovedá: Milan Hrdina, Miroslav Vyhnanek, Daniel Lešik

Kontakt: e – mail; m.vyhnanek@zoznam.sk tel.02/62314916

daniel.lesik@zoznam.sk tel.02/55561833

Distribúcia pre Českú republiku: Ing. Vladimír Komárek

Tylova 167, 739 61 Třinec – Kanada

ISSN 1336 – 5142

ÚVOD

Ukrižovaný Kristus, Božia Múdrost' pre celý svet

Milí čitatelia, aj v nadchádzajúcom roku 2005 budeme potrebovať pre svoj život múdrost'. Veď ako by sme sa mohli bez nej správne rozhodovať, určovať poradie hodnôt, posudzovať čo je správne, riadiť, pracovať, riadiť, prosťe bez múdrosti by bol náš život plný bezradnosti a zmätkov.

No jestvuje aj **duchovná múdrost'**, ktorú nám daroval náš Boh. **Pán Ježiš Kristus je Božia Múdrost'**. Táto je vyššia a dôležitejšia, pretože s Ním vchádza do srdca človeka večný život. Kým nezostúpil z neba na svet, nikto nepoznal Božiu múdrost'. Keď Boh poslal svojho Syna na svet, ľuďom sa odkryla Božia múdrost'. A s tým aj zodpovednosť za jej nadobudnutie alebo neprijatie. **„Začiatok je múdrost'; nadobudni múdrosti a za všetko svoje imanie nadobudni rozumnosti.“** Tak radí Šalamún svojim synom v Biblii, v knihe Príslovia. Čo lepšie by sme si mohli priať na začiatku nového roku, ako nadobudnutie Božej múdrosti, Pána Ježiša Krista. Pán Boh sám sa nám prihovára: **„Blahoslavený človek, ktorý našiel múdrost' a človek, ktorý nadobudol umnosti.“** (Pr 3,13) Kým žije človek bez Pána Ježiša v srdci, nemá Múdrost', chýba mu zmysel života, dôvod, pre ktorý sa narodil. Kto prijal Pána Ježiša, nadobudol do srdca Božiu Múdrost'.

Milí čitatelia, z celej duše Vám prajeme, aby ste v novom roku prijali Pána Ježiša Krista. Toto je Božia múdrost': **„Verné je to slovo a hodno každého**

prijatia, že Kristus Ježiš prišiel na svet spasiť hriešnikov, z ktorých prvý som ja.“ (1Tm 1,15) To je duchovná múdrost', ktorou sa nadobúda spasenie zo svojich hriechov. Pán Ježiš zomrel za naše hriechy. Bol ukrižovaný, dal sám seba na výmenu za všetkých.

Aj za Vás, za každého osobne. Jeho smrť je uskutočnená Božia odplata za hriechy každého človeka. Toto je Božia múdrost', milosrdenstvo a milosť prejavená hriešnikom tak, že Pán Ježiš, Boží Syn, položil za nich svoj život. Dal sám seba! Môže vôbec niekto neveriť v lásku Pána Ježiša! Milí čitatelia, ste hriešnikmi? Tak potom za Vás zomrel. Ste nečistí? Jeho krv Vás môže očistiť od všetkých hriechov. Kto by sa odvážil prehlásiť pred spravodlivým Bohom, že je nevinný, keď ho usvedča vlastné svedomie? Áno, spravodlivo nás posúdil Boh nasledovným výrokom v Biblii: **„Niet spravodlivého ani jedného, niet toho, kto by činil dobro, niet ani jedného.“** (R 3,10-12) Všetci sme hrešili a každý zahynie pre vlastné hriechy. Ale tomu, kto sa pokorí pred Bohom a uverí, že Pán Ježiš zaňho zomrel, Boh hriechy odpustí a daruje večný život. **„Lebo odplatou za hriech je smrť, ale darom Božím, daným z milosti, je večný život v Kristu Ježišovi, našom Pánovi.“** (R 6,23) Pán Ježiš prisľúbil: **„Ameň, ameň vám hovorím, každý kto čuje moje slovo a verí tomu, ktorý ma poslal, má večný život a nepríde na súd, ale prešiel zo smrti do života.“** (J 5,24)

Milí čitatelia, ukrižovaný Kristus je Božia múdrost', ktorým nás Boh zachraňuje od večného trápenia. Vzkriesený Kristus je Božia spravodlivosť pre každého, kto v Neho verí. Pán Ježiš, Božia Múdrost', dôrazne upozorňuje: **„Ten, kto hreší proti mne, pácha ukrutnosť na svojej duši; všetci, ktorí ma nenávidia, milujú smrť.“**

Ja milujem tých, ktorí ma milujú, a tí, ktorí ma skoro a usilovne hľadajú, náchádzajú ma. Bohatstvo a sláva je u mňa trvalé imanie a spravodlivosť. Blahoslavený človek, ktorý ma počúva... Lebo

ten, kto ma nájde, nájde život a dosiahne priazne od Hospodina.“ (Pr 8,36.17.18.34.35)

Toto Vám, milí čitatelia, želá z celého srdca redakcia časopisu Kresťan po celý rok 2005.

Kliatba hriechu

Jedného dňa boli turisti pri Niagarských vodopádoch svedkami dojemného výjavu. Na vlnách mohutnej rieky, ktorá sa tíško valí k mohutným vodopádom, uvideli ako voda unáša obrovského supu, ktorý sedel na nejakej mŕtvole. Sup mával veľkými krídlami a žalostne šiekral. Chcel sa odpútať od mŕtvolu, ale nemohol. Keď sa priblížil k vodopádom, jeho škrekot bol ešte prenikavejší. To mu však nepomohlo, lebo o chvíľu sa zrútil i so svojou korisťou do spenených vôd a zahynul.

Čo bola príčina tragédie tohto veľkého vtáka? Ďaleko pred vodopádmi uvidel vo vode mŕtvolu vola. Ihneď zlietol na ňu, do mŕtveho tela zaboril pazúry a začal sa hostiť. Neprekážala mu v tom ani mrazivá zima. No keď už mal dosť a chcel vzlietnuť, nemohol sa odpútať od svojej koristi, pretože mu pazúry primrzli v jej tele. Znovu a znovu sa pokúšal vzlietnuť – ale márne. Tak sa dostal až k vodopádom. Za svoje labužníctvo zaplatil životom.

Aký to smutný obraz mnohých hriešnikov! Pripojili sa k hriechu a užívajú si. Niektorí v opilosti, iní v cudzoložstve, ďalší v zlodejstve a zase iní v cti-bažnosti... Každý taký človek s rozkošou požíva svoj hriech a nemyslí na koniec. Neuvedomuje si, že čas ho unáša i s jeho korisťou do mora večnosti, do večnej záhuby. Mnohí sa držali tak dlho svojich hriechov, že sa už od nich nemohli odpútať. Tak dlho si užívali hriechy, že v nich aj zomreli. Preto pozor! **„Nech opustí bezbožný svoju cestu a nešlachetný človek svoje myšlienky a nech sa navráti k Hospodinovi a zľutuje sa nad ním, a k nášmu Bohu, lebo je hojný odpustiť...“ (Iz 55,7)**

Zotrúvali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obecenstve - viera pôsobiaca skrze lásku

Úvahy o učení Pána Ježiša a Jeho apoštolov a prejavoch Božieho života v kresťanovi a prostredníctvom kresťana v rodine, miestnom zbore a medzi ľuďmi.

Josef Kurz

Kresťan, ročník III.,
apríl 1950, číslo 4.

PRAVDA A LÁSKA

Pravda je najdôležitejšia vec Božieho slova.

Už múdry Pascal povedal, že vzájomná povinnosť medzi Bohom a človekom je nasledovná: Ľudia sú povinní prijať od Boha pravé náboženstvo a Boh je povinný neuvádzať ich do bludu. V týchto slovách je všetko podstatné, čo sa týka Božieho zjavenia a nášho pomeru k nemu.

Boh dáva človeku pravdivé poznanie. Či už jeho slovo osvetľuje Božie skutky v minulosti, aby tak spôsobilo našu vieru, či vtedy, keď nám ukazuje, čo my samotní máme robiť v prítomnosti, aby sme tak dokázali Bohu svoju poslušnosť a lásku, alebo keď nám ukazuje, čo Boh pre nás ešte učiní v budúcnosti, aby sme sa mohli tešiť v nádeji – vždy je Jeho slovo skrz-naskrz pravdivé. Nikdy neuvádza človeka do omylu, či vzhľadom k minulosti, prítomnosti alebo budúcnosti.

Boh nikdy a v nijakom prípade nemôže klamať, pretože je láska a Láska neklame. Ako sú snečné lúče priamym výrazom podstaty slnka, tak sú lúče Božej pravdy priamym výrazom toho, že Boh je slnko lásky. Pravda nie je nič iné ako láska premenená na svetlo zjavenia. A pretože „**Boh je láska**“ vo svojej podstate, a to láska dokonalá, zvrchovaná, absolútna, je aj Božie slovo pravda, a to pravda dokonalá, zvrchovaná, absolútna.

Ak je to tak, človek má jednu povinnosť oproti Bohu, a to veriť Božiemu slovu, konať ho, tešiť sa ním, jedným slovom, prijímať ho ako pravdu. Ak to robí, tak tým vydáva svedectvo, že Boh je pravdivý, pretože je láska. Ak tak nekoná, vydáva tým svedectvo, že považuje Boha za luhára, ktorý klame a podvádza, pretože nemá lásku. Jestvuje hroznejší hriech ako robiť takto Boha luhárom? A tak každá viera v pravdu Božieho slova vyrastá z viery, že Boh je láska, a každá nevera i nedôvera v pravdu Božieho slova vyrastajú z presvedčenia, že Boh nie je láska. Tak to bolo hneď od počiatku. Had vzbudil v prvom človeku pochybnosť o pravdivosti Božieho slova tým, že Boha samého postavil do zlého svetla ako tyrana, ktorý nepraje človekovi najvyššiu blaženosť. Dokážeme si predstaviť hĺbku zranenia a urážky, ktorú tak pôsobíme láskavému srdcu Boha svojou nedôverou? Ako asi trpelo srdce Pánovo, keď musel počuť od svojich učeníkov na rozbúrenom mori

výčitku z úzkosti: „**Pane, či nedbáš, že hynieme?**“ Práve tak trpí i dnes, pretože každá naša nedôvera, úzkosť, starosť a inakší nepokoj spochybňujú Jeho lásku oproti nám.

Boh miluje hriešnika, preto mu otvorene hovorí pravdu o tom, v akom vážnom stave sa nachádza. Nič nezakrýva. Ukazuje hriešnikovi, že z jeho srdca pochádzajú zlé myšlienky, cudzoložstvá, vraždy, závisť, nevraživosť, pýcha, bláznovstvo a vôbec všetko, čo poškvŕňuje. Ukazuje mu, že jeho vlastná spravodlivosť je len ohyzdné rúcho. Ukazuje mu, že sa sám nemôže spasiť, že spasenie je dielo a dar úplne nezaslúženej Božej milosti. A nežiada od človeka nič iné, len aby prijal túto pravdu a bezpodmienečne sa jej podriadil, pretože jedine pravda ho môže spasiť, to znamená priviesť do styku s Božou láskou, pretože Božiu lásku možno dosiahnuť iba skrze pravdu, tak ako snečné svetlo a teplo možno dosiahnuť iba prostredníctvom lúčov.

A tak ako Boh hovorí pravdu len preto, že miluje, tak i tí, ktorí sa z Boha narodili, milujú svojich blížnych, preto im hovoria pravdu. A hovoria ju tak, ako je obsiahnutá v Božom slove, v evanjelium Božej milosti, aby boli hriešnici zdrtení poznaním svojej biedy a stavu zahynutia, pretože iba tak je nádej, že budú hľadať Božiu milosť. Niektorí moderní evanjelisti nedokážu zvestovať evanjelium tak, aby hriešnici poznali túto naliehavú nutnosť spasenia. Cesta do neba sa im robí čo najzábavnejšou, miesto toho, aby boli vedení k hlbokému poznaniu svojej stratenosti. Pri takom kázaní evanjelia máš dojem, akoby sa tým ľuďom stále len zdôrazňovalo: „*Keby vám horela strecha nad hlavou, čo by ste urobili? Určite by ste vyšli z domu. Nuž, urobte tak! Je to celkom ľahké, jednoduché a priamo zábavné. Všetko pôjde úplne hravo. Budete spasení, ani sa nenazdáte.*“ Ak ale chceme

dosiadnuť pravý účinok, musíme ľuďom naliehavo ukázať, že im tá strecha skutočne horí nad hlavou, že všetky východy sú zatarasené horiacimi troskami, že oni samotní sú obklopení morom plameňov, že riziko večného zahynutia sa vznáša nad nimi ako neodvolateľné „mene mene tekel“ a že im zostáva už len jediný prostriedok záchrany: úzkostlivé lkanie k tomu, ktorý ich môže nadprirodzeným zásahom lásky vytrhnúť ešte aj z tohto huciaceho hrobu ohňa a dymu. Kto nedokáže ľuďom takto podať evanjelium, ten im nezvestuje plnú pravdu. Prečo? Snáď preto, že jeho srdce samotné nie je v dokonalom súlade s láskyplným Božím srdcom, pretože v tej miere, v akej sme v súlade s Božou láskou, v tej sme aj v súlade s jeho pravdou.

Pravda je vždy výrazom lásky. Len vtedy, ak ľudí milujeme, dokážeme im priniesť pravdu – naliehavé a verné popísanie ich situácie. Jóbovi priatelia nemali dosť lásky k Jóbovi. Preto mu nemohli priniesť pravdu. Ich slová boli síce krásnym vystihnutím rôznych duchovných skutočností, ale nie práve tých, ktoré sa týkali Jóba a ktoré Jób potreboval. A pravda, ktorá nezapadá do situácie, je niečo úplne neužitočné. Je to ako obväz na zdravú ruku. Ako lampa pod vedrom a niekedy i ako soľ v očiach: púha negatívna kritika bez tvorivej sily. Najčastejšie je to

„zvučiaca med“ a „rinčiaci zvon“ – púhy zvuk, niečo, čo nemá v sebe život. Pravda bez lásky – slovo bez života.

Ale tiež láska bez pravdy nemá význam ani hlbšie opodstatnenie. Keď sa apoštol Pavol podľa rady Jakoba podvolil obradom, o ktorých vedel, že v období evanjelia Božej milosti už nemajú žiadny význam, urobil tak z lásky k veriacim zo Židov. Chcel sa vyhnúť zbytočným debatám, nechcel z nijakého dôvodu prísť do konfliktu s ich konzervatívnymi názormi. Nemiloval márne hádky, rozpory, rozbroje. Bol mužom plným mieru, preto hľadal zmier a cesty zmierenia. Vzácna vec! Lenže robiť to na účet pravdy je viac ako pochybné. Ako vieme, neposlúžil Pavol dobrej veci. Tým nepokojom sa nevyhol: naopak, celý Jeruzalem sa pre tú vec pobúrilo. A k tomu všetkému neposlúžil pravde a ani láske, pretože láska bez pravdy už nie je láska, ale niečo veľmi ľudské: je to buď prílišný ohľad na ľudí, alebo zbytočná ústupčivosť, alebo márný kompromis, alebo všetko toto súčasne, jedným slovom: *slabosť*.

Kiež je nám toto všetko vždy jasné, aby sme sa v pocite úplnej vlastnej bezmocnosti a neschopnosti vinuli vždy bližšie k Tomu, ktorý je dokonalá láska a ktorého slovo je dokonalá pravda, tak aby sme i my dokázali vždy „pravdu hovoriť v láske“ na chválu slávy Jeho milosti.

Register učenia

- Boh dáva človeku pravdivé poznanie.
- Boh nikdy a v nijakom prípade nemôže klamať, pretože je láska a Láska neklame.
- Každá viera v pravdu Božieho slova vyrastá z viery, že Boh je láska, a každá nevera i nedôvera v pravdu Božieho slova vyrastajú z presvedčenia, že Boh nie je láska.
- Boh hovorí pravdu len preto, že miluje.
- Jedine pravda môže spasiť hriešnika, to znamená priviesť ho do styku s Božou láskou, pretože Božiu lásku možno dosiahnuť iba skrze pravdu.
- Niektorí moderní evanjelisti nedokážu zvestovať evanjelium tak, aby hriešnici poznali naliehavú nutnosť spasenia, pretože ich srdce nie je v dokonalom súlade s láskyplným Božím srdcom. Cestu do neba robia čo najzábavnejšou, miesto toho, aby viedli hriešnikov k hlbokému poznaniu vlastnej stratenosti.

- Pravda, ktorá nezapadá do situácie, je niečo úplne neužitočné. Je ako obväz na zdravú ruku. Takú hovorili Jóbovi jeho priatelia.
- Pravda bez lásky – slovo bez života.
- Láska bez pravdy už nie je láska, ale niečo veľmi ľudské: je to buď prílišný ohľad na ľudí, alebo zbytočná ústupčivosť, alebo márný kompromis, alebo všetko toto súčasne, jedným slovom: *slabosť*.

Michal Sadloň
(1871 – 1944)

EVANJELISTA

(Dokončenie
z minulého čísla)

Zvolenská župa

Pokračoval som s chuťou v začatej práci. Na rade bola Zvolenská župa. Tam bola úplná duchovná temnota. Ešte sa tu nezvestovalo evanjelium a našiel som tam „*ľud, ktorý chodil vo tme a býval v tóni smrti.*“ (Iz 9,2) Začal som vo Zvolene obvyklým spôsobom. Rozširoval som Božie Slovo a Pán otváral naširoko dvere viery. Počas dňa som chodil od dverí ku dverám a večer som sa stretával po domácnostiach s tými, v ktorých Pán vzbudil záujem o Božie veci. Tak to išlo dlhší čas. Mnoho duší bolo zobudených z hriešneho sna a hľadali Pána Ježiša. Niektorým sa dal aj nájsť a nastala veľká radosť.

Zakrátko sa to však roznieslo po meste a nepriateľ ľudských duší sa ozval. Pán farár požiadal miestneho kapitána, aby zakázal a rozohnal to sektárstvo šíriace sa po domácnostiach. Prišli po mňa policajti a predviedli ma na Mestský dom pred kapitána. Volal sa Kráľ a už bol dosť starý. Spýtal sa ma: „*Čo tu robíte?*“ – „*Rozširujem Božie Slovo, Biblie a Nové Zákony, aby sa ľudia obrátili k Pánovi Ježišovi a boli spasení.*“ – „*Čo? Ukážte!*“ Vzal Biblie, prehliadal si ich a potom povedal: „*Kto vás tým poveril?*“ – „*Pán Ježiš ma poslal a ja Ho poslúcham.*“ Kapitán si ma pohľadom premeral a odpovedal: „*Vy nie ste k tomu súci, na to sú iní. Dajte si povedať. Nechcem vám robiť*

ťažkosti. Preto opakujem, najbližším vlakom odídete zo Zvolena!“ Na to som odpovedal: „*V Písme stojí, že každá duša nech je poddaná vrchnosti. Preto sa podriadim a odídem.*“ Keď som prišiel domov do Martina a opísal manželke, čo sa mi prihodilo, zostal som zronený a bezradný, prečo to Pán dopustil. Pýtal som sa v modlitbe čo mám robiť, či mám ísť inde. Niekoľko dní som sa tak modlil a čakal. Ťažko som opúšťal v mysli Zvolen a ľudí, s ktorými som prežil toľko krásneho pri Božom Slove. A bol to len začiatok práce vo Zvolene. O niekoľko dní som prijal pokyn svojho Pána pokračovať v práci vo Zvolene zo slov adresovaných apoštolovi Pavlovi: „***Neboj sa, ale hovor a nemlč; lebo ja som s tebou a nikto nesiahne na teba, aby ti zle urobil, pretože mám mnoho ľudu v tomto meste.***“ (Sk 18,9-10) Poslúchol som. Vrátil som sa a s veľkou opatrnosťou som opäť vyhľadával duše. A večer sme sa v malom krúžku stretávali k Božiemu Slovu. Pán požehnal toto dielo. Keď sa niektoré duše obrátili k Pánovi Ježišovi, nastala veľká radosť. Tak to pokračovalo každý deň. Zvláštne bolo to, že hoci stále viac ľudí prichádzalo počúvať Božie Slovo, miestny kapitán ma (zrejme na Pánov rozkaz) nechal na pokoji a ja som bol Pánovi vďačný.

Božie Slovo sa šírilo aj do susedných obcí. Najmä do **Lieskovca** a **Môťovej**. Z Môťovej raz prišiel do Zvolena istý muž kupovať na jarmok čiapku. Keď sa pri mne zastavil, ponúkol som mu Bibliu, on si ju obzrel a kúpil. Na čiapku mu nezostalo a tak miesto nej prišiel domov s Bibliou. Žena sa mu smiala, že teraz môže miesto čiapky nosiť Bibliu. Jeho však zaujalo Božie Slovo a usilovne ho čítal.

Pil z neho ako smädny vodu. Počul o veriacich vo Zvolene a prišiel. Ich svedectvo naňho veľmi pôsobilo. Spoznal vlastnú stratenosť a hľadal Pána Ježiša. Pán Ježiš sa mu dal nájsť a zachránil ho pred večným zahynutím. Stal sa svedkom Pána Ježiša v Môťovej o tom, aké veľké veci mu vykonal Pán. Aj v Lieskovci našla táto radostná zvesť v srdciach niekoľkých ľudí dobrú pôdu. Prijali Božie Slovo, ktoré v nich donieslo úžitok, večný život.

V Juhoslávii (r.1909)

V tomto čase som sa dozvedel o prebudení v juhoslovanskej oblasti Báčka, v obci Petrovec. Bolo by vraj dobré, aby som sa tam šiel pozrieť a ak sa dá, poslúžil Božím Slovom. A Pán mi to umožnil. Tak som sa pred Turíčnymi sviatkami dostal do Petrovca a pobudol tam týždeň. Späť som sa vracal vo veľkej radosť z obrátenia niekoľkých duší k Pánovi Ježišovi. Na druhej a tretej ceste som mohol navštíviť už viac obcí. S radosťou ma sprevádzal **brat Cinkotský** a zaviedol ma až do **Srienu, Lugu, Šidu...** atď. Tam všade Pán otváral dvere viery, za čo sme Ho chválili.

Rast veriacich vo Zvolene

Aj v čase návštev Juhoslávie som neustále myslel na Zvolen. Rozsiate slovo rástlo a rozmáhalo sa vo veriacich. Veriaci sa vzdelávali v duchovný dom, sväté kňazstvo k obetovaniu duchovných obetí vzácnych Bohu skrze Ježiša Krista (1Pt 2,5). Tak milostivo sa sklonil Boh k ľudu, ktorý úpel v otroctve hriechu a poslal služobníka s radostnou zvesťou evanjelia, aby mohli vyzývať meno Pánovo. Lebo veď – ako by Ho mohli vyzývať bez toho, aby v Neho verili? A ako by mohli uveriť, ak by o ňom nepočuli? A ako by mohli počuť bez kazateľa? A zase, ako by mohol kto kázať bez toho, aby ho Pán neposlal? (R 10,14-15) Tými to myšlienkami bolo zaujaté moje srdce na ceste zo Zvolena do Lieskovca. Boží

Duch ma mocne povzbudzoval a plnil túžbou po spasení ešte mnohých duší. Zastal som, rozhliadol som sa po krajine a začal sa modliť k Bohu, aby urobil tak, ako raz sľúbil Abrahámovi: **„Nože pozdvihni svoje oči a vidz, od miesta na ktorom si na sever a na juh, na východ a na západ k moru; lebo celú tú zem, ktorú vidíš, dám tebe a tvojmu semenu až na veky. A učiním to, že bude tvojho semena ako prachu zeme, takže, ak by niekto mohol spočítať prach zeme, spočíta i tvoje semeno. Vstaň, prejdi sa po zemi, po jej dĺžke a po jej šírke, lebo tebe ju dám.“** (1M 13,14-17)

V mojom srdci zavládlo akési utíšenie a upokojenie mysle: **„Ver a dúfaj, u Boha je všetko možné!“** Splnenie som nevidel ihneď, ale usilovnou prácou a trpezlivým očakávaním sa ono pomaly ukazovalo. Ako keď roľník zaseje osivo do zeme a trpezlivo čaká, kým vzíde a vzrastie. Pán mi dával pomaly už vidieť výsledok práce. Ďakoval som za všetky duše, rozosiate po celom Slovensku. Pomýšľal som na naše prvé spoločné stretnutie. Modlil som sa a Pán ma vypočul.

Prvá malá konferencia – 1911

Medzi vianočnými sviatkami a Novým rokom 1911 sme sa zišli niekoľkí veriaci na malej konferencii – zo Spiša traja bratia, zo Zvolenskej župy štyria, z Kremnice dvaja, z Bratislavy dvaja, z Prahy jeden a z Turca viacerí. Cieľ konferencie bol splnený. Nielenže sme sa bližšie spoznali, ale Božím Slovom z 1Pt 2,1-6 upevnili vo viere, poučili a naplnili sme sa radosťou. Bolo to potrebné pre ďalší život zvestovania cností Pána Ježiša, ktorý si nás zamiloval a vylil svojou krvou od našich hriechov a povolal zo tmy do svojho predivného svetla.

Máj 1912 – z Martina do Banskej Bystrice

Na Pánov pokyn som sa presťahoval v máji 1912 do Banskej Bystrice, kde mi môj priateľ ponúkol byt. Vyžadovala si to práca,

ktorú začal Boh pôsobením Svätého Ducha. Tak nastal čas sťahovania z Martina do Banskej Bystrice vo Zvolenskej župe. Pán mi milostivo pomáhal. I tu dal milosť, že sa mohli k Nemu obrátiť niektoré duše. Dobrou pomocou mi v tom bol milý **brat Győri**, ktorý sa všemožne staral o to, aby sa Pánovo dielo čo najviac rozšírilo. Nech mu odplatí Pán. Z Banskej Bystrice som vychádzal na rôzne strany. Hore Pohroním, smerom na Lučenec, Krupinu, Levice, Kremnicu, Turiec i Handlovú. Vo Zvolene sa Pánovo dielo vzťahovalo. Bratia a sestry zo Zvolena a okolia sa začali schádzať v Pánovom mene k lámaniu chleba, k pamiatke vykúpenia, aby spoločne ďakovali Pánu Bohu za také veľké a večné vykúpenie prostredníctvom krvi bezvadného a nepoškvrneného Baránka Ježiša Krista (1Pt 1,18-19).

Konferencia v Banskej Bystrici 28.– 30.12. 1913

Po dvoch rokoch sme mali opäť konferenciu, ale už v Banskej Bystrici. Predmetom bolo vedenie Svätým Duchom (Ef 4,30). Zišlo sa nás **50**. Prišiel aj z Budapešti **brat Ján Pešti**. Pán nás veľmi obživil Duchom Svätým skrze Božie Slovo. Rozišli sme sa plní radosti.

V obci Mŕtvovalá zvlášť pôsobilo Božie Slovo. Spomínam si na jednu ženičku. Prišla k nám do Banskej Bystrice z Mŕtvovej s neobyčajnou prosbou: „*Muž sa mi vyhráza, že ma zabije sekerou, ak neprestanem chodiť medzi tých veriacich. Tak som prišla k vám, aby som sa predtým obrátila k Pánovi Ježišovi a potom nech ma zabije. Prosím, pomôžte mi v tom, poradte.*“ Otvoril som Bibliu a čítal: „*To je vôľa toho, ktorý ma poslal, Otcova, aby každý, kto vidí Syna a verí v Neho, mal život večný.*“ (J 6,40; 3,16) Tá žena sa chopila Pánových slov, uverila a radovala v presvedčení, že ju Pán prijal na milosť. Pri odchode povedala: „*Teraz ma môj muž už môže zabiť, už nezahyniem, ved' len moje telo zabije,*

dušu nemôže.“ Takto úprimne a priamo povedala to isté aj svojmu mužovi, keď sa vrátila domov. Ten, zaskočený, nevedel, čo má spraviť. Nezabil ju, ale jej vynadal tými najhoršími slovami. Boh mu viac nedovolil.

Nové útrapy

Nepriateľ – satan – neustal vo svojich hrozbách. Trikrát Pán prekazil plány ľahkomyselných ľudí, ktorí ma prenasledovali. Pán ma vytrhol z ich rúk a z najhoršieho. V jednu nedeľu ráno som bol na návšteve u brata M. Zrazu sa dnu vrátil obrovský rozzúrený muž, že ma roztrhá na kusy. Brat M. mu zastal cestu a hoci bol slabší, vytlačil ho do vedľajšej miestnosti, až napokon odišiel. Bol som predesený a v duchu som sa modlil. Po prežitom vyslobodení sme mohli chváliť Pána.

Vojna, rok 1914

V roku 1914 nás nemilo prekvapila vojna. Všetka činnosť mi bola zakázaná. Vo Zvolene bol vydaný zákaz zhromažďovania. Napriek tomu sme sa nemohli nezišť. Niekoľko nás však vyradil. Prišiel žandár, spísal si nás a po troch dňoch sme boli predvolaní na súd. Náš „známy“ pán kapitán potrestal každého z veriacich 10 korunovou pokutou. „*A vy, povedal mi, zaplatíte 40 korún! Ak sa to stane ešte raz, zaplatíte dvojnásobok!*“

V Banskej Bystrici som sa odvážil rozdať vojakom, ktorých bolo všade plno, časti evanjelia. Zakrátko prišli k nám dvaja žandári a vykonali bytovú prehliadku. Odviedli ma na žandársku stanicu, prísne pohrozili a po hodine ma prepustili. O dva dni nato ma obvinili: „*Vy ste šíril tamtie spisy?*“ – „*Áno, ja som ich rozšíril.*“ – „*Prečo to robíte? Iste, nie sú to zlé spisy, ale zákaz sa nesmie porušovať. Upozorňujem vás a ak s tým neprestanete, vystavujete sa veľkému nebezpečenstvu. Môžete ísť!*“ Ako dlho ešte potrvá táto vojna? Po príchode domov som ďakoval môjmu Pánovi, že sa mi nič zlé nestalo.

Ak aj nemôžem verejne kázať Božie Slovo, modliť sa mi nikto nebráni! Spomenul som si na proroka Daniela, ako sa modlil trikrát za deň (*Dan 6,10*). Blízkymi sa mi stali slová proroka Izaiáša: „**Id', môj ľuďe, vojdi do svojich príbytkov, zatvor dvere za sebou; schovaj sa na malú chvíľku, kým neprejde zúrivý hnev.**“ Pochopil som, že nastal čas, v ktorom Boh odvoláva z vlády a ustanovuje nových vládcov na svojom svete.

Návštevy veriacich počas vojny

Raz, hlboko zamyslený, pocítil som, že mám ísť napriek všetkému do Zvolena a navštíviť niektoré rodiny bez otcov, ktorí narukovali, no najmä jednu chorú sestru, aby som ju potešil. Vybavil som si potrebné dokumenty a išiel. Pri návšteve chorej ma zastihol žandár a predviedol ma pred kapitána, ktorý sa na mňa osopil: „*Čo tu robíte? Či som vám nezakázal prísť viac do Zvolena? Ako ste sa odvážil prísť znovu!?*“ – „*Ja nič zlé nerobím, pán kapitán, len zvestujem ľuďom evanjelium, aby sa obrátili k Pánovi Ježišovi a nezahynuli, to potrebujeme všetci.*“ Zahriakol ma: „*Čuš, ty hlupák!*“ No pretože som neporušil zákon, ktorý vtedy platil pre zhromažďovanie, za ktoré sa považovalo stretnutie najmenej piatich ľudí, nemohol ma odsúdiť a prepustil ma.

Cestovanie bolo počas vojny možné iba na legitimáciu. Prvý raz som takto cestoval na **Spiš** povzbudiť malé zhromaždenie, ktoré sa tam začínalo budovať. Druhú cestu som mohol uskutočniť do **Nitry** za sestrami, ktoré sa obrátili počas môjho pôsobenia v tomto meste a dobre im padla moja návšteva. Potom som navštívil **Bratislavu**,

Raču (Račišdorf), **Pezinok** a **Čataj**, kde vtedy už boli veriaci. Veľmi tu chýbal **brat Butcher**, ktorý bol v Anglicku a kvôli vojne sa nemohol vrátiť a slúžiť Božím Slovom. Jediný **brat Labudík**, ktorého zo zdravotných dôvodov neodviedli, sa tu mohol viac venovať Pánovej službe. Podobne v Turčianskej župe **brat Žarnovický**.

Čas modliť sa za národ

Bolo to v tomto vojnovom čase, v ktorom ma Pán naučil vážiť si Jeho slová. „**že je treba vždy sa modliť a neustávať.**“ (*Lk 18,1*) Oživil som si modlitbu, ktorá mi zostala v srdci od roku 1903. Na štvrtom zhromaždení v Senici sa diala Slovenskému národu krivda. Veľmi ho znevažovali zástupcovia vládnuceho národa. Vtedy som sa po prvý raz vrúcne modlil za svoj národ, aby bol vyslobodený od duchovnej i telesnej poroby. A spolu so žalmistom som mohol po skončení vojny vyznať: „**Milujem Hospodina, lebo On vyslycha môj hlas a moje pokorné modlitby.**“ (*Ž 116,1*)

V máji 1918 nás vo Zvolene navštívil vzácny **brat Warns z Nemecka**. A pretože bol Nemec, odvážil som sa zvolať zhromaždenie u **sestry Matulčíkovej**. Jej manžel bol na fronte. Boh skrze svoje Slovo a Svätého Ducha obživil všetkých a zmocnil pokračovať vo viere počas vojny. Platilo pre nás to slovo: „**Aby sme znajúc Hospodina viac sa Ho snažili poznávať.**“ (*Hoz 6,3*)

Koniec vojny a nový začiatok

S koncom vojny sa skončilo prenasledovanie od pána kapitána vo Zvolene. Musel odtiaľ zutekať. Mal som mnoho príčin Boha chváliť a hovoriť: „**Oslavujte Hospodina, lebo je dobrý!**“ (Ž 107,1-2) Do svojich rodín sa vrátili otcovia, ktorým zachoval Pán život. Prišla nová vláda (Boh ich poslal), „**lebo niet vlády iba od Boha a tie, ktoré sú zriadené, sú od Boha**“: (R 13,1) Patrí sa nám, Božím deťom, modliť sa za vrchnosť podľa príkazu apoštola (1Tm 2,1-3), aby poznali Kráľa kráľov a Pána pánov a obrátili sa k Nemu a slúžili Mu. Kiežby im dal Boh tú milosť, aby sa vynasnažili konať spravodlivosť, ktorá „**zvyšuje národ!**“ (Pr 14,34) Prišla i náboženská sloboda. Žandár a policajt už nestáli evanjelium za chrbtom. Mohlo sa slobodne zhromažďovať a zvestovať evanjelium. Pravda, museli sme začínať znovu a stavať na predtým položených základoch.

Veľmi som bol Pánovi vďačný, že sa z vojny vrátili aj **lieskovskí bratia**. Ochetne prijali evanjelium, ktoré sa zvestovalo v ich obci a boli po celý čas takou Betániou, kde Pán Ježiš našiel vždy odpočinok. „**Nech im dá Pán nájsť milosrdenstvo u Pána v tamten deň.**“ (2Tm 1,18)

Starosť o veriacich

Veriaci, ktorí sa obrátili počas uplynulých 16 rokov, ocitli sa po skončení vojny v novom spoločenskom a duchovnom ovzduší slobody. Azda im bude hroziť aj nebezpečenstvo a niektorých svet zvedie a budú žiadostivi jeho slávy. Veď už sa ozýva: „**Podďte a zúčastnite sa s nami na politike!**“ Žiaľ, niektorí odišli. Našli sa v sodomských bránach pre ľahší život a výhody v terajšom čase. Mysleli si, oklamani, že viac získajú a budú pritom môcť slúžiť i Bohu. No stali sa tými, o ktorých je napísané: „**Lebo kto by chcel zachovať svoju dušu, stratí ju.**“ (Mt 16,25) Takých, na obe strany sa klátiacich ľudí,

dokáže diabol ľahko oklamať. Vydajú sa po žiadostiach tela a čoskoro sa nájdu v Sodome ako Lot (1M 13,10). I jemu sa zdalo, že si na pohľad dobre vybral. No nevidel za tou podľa očí rajskou záhradou zlých a veľmi hriešnych ľudí, ktorých životom je rozkoš a užívanie si. Takých, ktorí pokladajú závislosť na Bohu za nedôstojné človeka. Ako by mohol žiť s nimi Boží človek, ktorého autoritou je Božie slovo a Radcom, ktorého poslúchajú, Boh? „**Lebo Jeho oči hľadia na tých, ktorí sa Ho boja, na tých, ktorí očakávajú na Jeho milosrdenstvo, aby vytrhol ich dušu v čas hladu.**“ (Ž 33,18-19)

Pokračovanie v práci po vojne

– Nitrianska župa (Nitra, Handlová, Ráztočno, Brusno)

Prišla sloboda a otvorilo sa veľké pole na prácu. Často som sa modlil za Nitriansku župu o prebudenie. Ale treba aj zvestovať evanjelium, „**veď ako uveria v toho, o ktorom nepočuli?**“ (R 10,14) Umienil som si v duchu, že budem častejšie navštevovať **Nitru**. Pri prvom Pánovom pôsobení sa tam obrátili len sestry. A jedna z nich ma vyzvala k návšteve jej sestry v Handlovej. Po nejakom čase som sa tam aj vybral. Čakal ma zážitok podobný Petrovmu v Kornéliovom dome (Sk 10,21-48) Božie Slovo zaujalo srdcia poslucháčov a niektorých aj spasilo. Prvá bola manželka brata Zániho, ktorá sa odovzdala Pánovi Ježišovi a vyznala, že ju Pán Ježiš spasil. Po nej nasledovali ďalší, poslušní slovu Pána Ježiša, ktorý ich povolal. **Tak sa začala práca v Handlovej roku 1920.** Odtiaľ sa radostná zvesť spásenia rýchlo rozšírila i do okolia **Ráztočna, Brusna** atď. A Satan odpovedal veľmi tvrdo. Na Božích služobníkov poštvá miestnych obyvateľov. Tí na nich zlostne vykrikovali, znevažovali ich a hádzali na nich kamene. Trvalo to dlhší čas, ale napokon so zahanbením aj skončili a nechali Božích poslov konať ich prácu – kázať evanjelium.

Výsledky ľudsky merané podľa množstva spasených, boli nevelké. Len niektorí uverili. Tak rozumieme viac otázke: „**Pane, či je len málo tých, ktorí budú spasení?**“ (Lk 13,24) Spasenie je prejav veľkej Božej sily v evanjeliu, ktorá jediná je schopná vytrhnúť duše z moci temnosti. Mnohí, ktorým som zvestoval evanjelium a v ňom dokonalé vyslobodenie z diabolскеj moci skrze Pána Ježiša a večný život, sa Ho zdráhali prijať. Ako keby to bola neužitočná a škodlivá vec, ako keby všetko šťastie nezáviselo len od Neho. A veľmi malé percento bolo tých, ktorí boli poslušní a chceli a uverili. Áno, je široká brána a široká cesta, ktorá vedie do zahynutia a mnoho je tých, ktorí ňou vchádzajú. A je úzka brána a úzka cesta a málo je tých, ktorí ju nachádzajú. Preto Pán Ježiš vyzýva: „**Snažte sa vojsť tesnou bránou!**“ (Lk 13,23) Človek môže pre svoju záchranu urobiť len jedno – chcieť. Človeku, ktorý bol 38 rokov nemocný Pán Ježiš povedal: „**Chceš byť zdravý?**“ (J 5,9) Keď povedal svoje chcem, bol uzdravený. A inému, ktorý Mu doviedol svojho démonmi zničeného syna, Pán Ježiš povedal: „**Všetko je možné veriacemu.**“ (Mk 9,23) Aká ľahká, ale istá je záchrana tomu, kto chce a môže veriť. Boh urobil všetko preto, aby zachránil hriešnikov. Boží Syn sa stal človekom, aby mohol dať ako výplatu za človeka sám seba v obeť Bohu. Vykúpenie spôsobil svojou drahocennou krvou. Keď posudzujeme hriechy ako dlhy, Kristova obeť je kapitál, ktorý stačí na zaplatenie dlhu celého sveta. Boh pripočítava zisk z Kristovej obete za vykúpenie všetkých na účet každého, kto Mu verí. Aké je to ľahké a ako ľahko sa to dá dosiahnuť! Keď sa však Boh ujíma jednotlivcov a v nebesiach je radosť nad jedným hriešnikom činiacim pokánie, musíme prestať sťažovať sa, že len tak málo je tých, ktorí sú spasení, ale radovať sa z jednej duše, ktorá prišla k spaseniu a nepríde do večného zahynutia, do pekla.

Lebo všetci bezbožní sú obrátení do pekla (Ž 9,18; Lk 16,23) a do ohnivého jazera (Zj 20,14-15).

Tekovská župa – rok 1921

V roku 1921 ma Pán viedol divným sledom okolností do Tekovskej župy cez Levice do **Horných Žemberoviec**, lebo i tam mal Pán duše, túžiace po spasení. Dostal som adresu **Daniela Uhrinčaťa** a vyhľadal som ho. Večer sme sa zišli niekoľkí k Božiemu Slovu v dome jeho svata. Pán bohato požehnal zvestované slovo a ja som sa s radosťou vracal späť. Čoskoro som tam cestoval opäť, aby som pokračoval v začatom diele. Keď som tam už chodil často, domáci pán ma vyhnal zo svojho domu s tým, že majú aj u nich dobrého kazateľa. „A vy tu nemáte čo hľadať, chodte preč!“ Musel som poslušne odísť a odišiel som z domu svata milého brata Uhrinčaťa. On znášal pre meno Pána Ježiša a pre mňa od tohto muža utrpenie, ale stálo to za tú radosť a pokoj, ktorými mu to Pán mnohonásobne vynahradil (Sk 5,41). Pán sa postaral aj o miesto na zhromažďovanie. **Brat Vrecník**, ktorý už tiež uveril, nás prijal. Veľmi som bol potešený, keď Pán prebudil a obrátil **Janka Bešinu** na **Disnoši**, prostredníctvom ktorého sa dostalo svedectvo i jeho rodine, zvlášť jeho otcovi, ktorý uveril predtým, než zomrel, že Pán Ježiš i za jeho hriechy trpel a vykúpil ho. V tom povedomí odíšiel do večnosti.

Aké krásne to boli začiatky, koľko radosť zažili tí, ktorí už patrili Pánovi Ježišovi! Koľko chvál odznelo Bohu zo srdca vykúpených duší! Kiežby to tak trvalo a nestalo sa, že by opustili prvú lásku! (Zj 2,4)

V Nitre

Keď tu Pán začal svoje dielo, uverili výlučne sestry. Preto sme sa teraz modlili, aby Pán zachránil mužov. Pán nás vypočul. Naše maličké zhromaždenie začali navštevovať traja mladíci a slovom, ktoré počúvali, boli tak dojatí, že nemohli odolať a poddali sa

Pánovi a prosili o milosť a záchranu. Pán sa nad nimi zmloval, odpustil im hriechy a daroval im večný život. Radovali sme sa a ďakovali Bohu, keď ich vytrhol z moci temnoty a premiestnil do kráľovstva Syna svojej lásky (Kol 1,12–13). „**Kedysi d'aleké, stali sa v Kristovi Ježišovi blízki v krvi Kristovej.**“ (Ef 2,13) Pán ich nielen zachránil, ale učinil z nich svojich svedkov.

Koniec služby a života

Čas môjho života rýchlo prešiel. Niekedy zabúdame, že je Pán už blízko, že sa blížíme ku koncu našej pozemskej púte. Aké vážne je upravovať svoje myšlienky a celý život k tomuto cieľu, aby sme vo vedomí toho, čo sme a čo budeme – lebo budeme Jemu podobní, telu Jeho slávy (F 3,21) – boli pripravení odísť k Pánovi. Pri častom uvažovaní o týchto veciach som začal myslieť na svoju rodinu a zvlášť na dcéry v Bratislave a ich potrebu duchovnej podpory. No rovnako na duše, ktoré poznali Pána, lebo mnohé z nich boli slabé v duchovnom živote a potrebovali výchovu. Brat Butcher i s manželkou, ktorí slúžili mnoho rokov v Bratislave, museli ukončiť službu pre pokročilý vek a slabosť staroby. V roku 1934 sa vrátili do Anglicka. Veľmi budú chýbať zhromaždeniu. No veríme, že Ten, ktorý začal v nich svoje dielo, ho i dokoná (F 1,6). Bratislava stála na začiatku mojej cesty pred 30 rokmi, kedy som v nej

rozširoval Božie Slovo a venoval prvé sily Jeho dielu. Po krátkom uvažovaní som sa rozhodol, že v Bratislave i zakončím svoju pozemskú púť. Pán mi dal uistenie, že tak môžem urobiť. A tak som sa **3. októbra 1935 presťahoval i s manželkou do Bratislavy** a tam som strávil svoje posledné sily v službe, ktorú mi vymeral Pán. A teraz už hovorím s apoštolom Pavlom: „**Lebo ja sa už k tomu blížim, aby som bol obetovaný a čas môjho odchodu sa dostanovil.**“ (2Tm 4,6)

Moje posledné slová by ešte boli ku všetkým bratom a sestrám, ku všetkým vyvoleným: „**Milujte sa navzájom.**“ (J 15,12) „**Znášajte jeden druhého.**“ (Kol 3,13) „**Odpúšťajte jeden druhému.**“ (Kol 3,13) „**A môj Boh naplní každú vašu potrebu v sláve v Kristu Ježišovi.**“ (F 3,19)

Michal Sadloň

*Už len máličko, duša, a zajasáš
radosťou, lebo si uvoľnená,
keď budeš cez bránu smrti uvedená
do raja krásy. A tam budeš očakávať
na Pánov povel, na hlas trúby
archanjela. Slávne bude to prenese-
nie poníženého tela, aby bolo
„súpodobným telu Jeho slávy.“
(F 3,21)
Amen.*

L.Sheldrake

Krešťan, roč.1.,1948, , č.9

ŽIVOT

Slávnou skutočnosťou kresťanstva je víťazstvo Kristovho evanjelia nad ohavným pohanstvom v prvých storočiach našej doby. Všetky prirodzené a tradičné predsudky veľkých ľudí sveta sa postavili proti kresťanstvu. Ono však rástlo a nezadržateľne premáhalo všetky prekáž-

ky, ktoré sa mu stavali do cesty. Grécko so svojimi filozofiami pohrdlo jednoduchým svedectvom o ukrižovanom Kristovi. Nepriateľstvo Židov nebolo o nič menšie, ako o tom napísal Pavol: „*Židom je kameňom úrazu.*“ Rím so svojimi neomylnými vladármi a neznášanlivým dogmatizmom použil celú svoju moc na prenasledovanie Kristovho evanjelia. No všetko nadarmo. Veriaci Gréci, Židia i Rimanania sa stali predmetom posmechu, keď vyznávali Krista ako Božieho Syna.

Už pred príchodom tlačiarenských strojov bolo evanjelium hlásané po celej zemi. Nebolo Biblie, ale Kristove slová boli nesené v srdciach jeho verného ľudu. Nebolo misijných spoločností, ani pevne organizovaných kresťanských cirkví a evanjelium naplňalo zem ako kvety pod pôsobením jarného slnka. Nič nezastavilo víťazný postup pravdy. Nebolo populárnych kazateľov, ani speváckych zborov a hudby, neboli hlučne ohlasované zhromaždenia a predsa počet Kristových nasledovníkov rástol deň po dni. Kresťania zomierali za svoju vieru, ale nebojovali hmotnou zbraňou.

Dnešní ľudia zbožňujú ľudí, peniaze a dôsledne vypracovaný organizačný aparát. Škoda, že tento aparát sa stáva najväčšou prekážkou duchovného života veriacich ľudí. Čo potrebuje dnešné kresťanstvo? Nie väčších mužov, nie viac peňazí alebo lepšiu organizáciu, ale život, ktorý by bol svetlom ľudí. Činnosť alebo peniaze kresťanov prispôbených trendu sveta neprispievajú k evanjelizácii sveta. Súrnou, priamo katastrofálnou potrebou dneška je – život veriacich ľudí. Bohatý duchovný život, ktorý je plný ovocia Ducha. Život, ktorý kvitne Pánovou milosťou a prináša ovocie radosti, lásky a pokoja. Život, ktorý sa vydáva službe lásky, ktorý žije len pre Boha a ľudí. Taký život je svetlom ľudí.

Či nie je zahanbujúce, že svet dnes počuje tak málo o Kristovi a ešte menej vidí z neho v živote kresťanov! Slabosť, choroba a smrť sú skoro všeobecné známky dnešného kresťanstva. Ó, by sme mali hoj-

nosť života, ktorý by bol svetlom ľudí! Vidí svet na nás, že sme nebeskí občania? Vidí, že sme údy jedni druhých? Vidí, že milujeme Pána Ježiša a jeho slovo? Obávame sa, že o mnohých kresťanoch nemožno s istotou povedať ani len to, či sú živí alebo mŕtvi.

Traktáty alebo kázanie nie sú svetlom ľudí, tým je len život. Tieto veci síce majú svoje miesto, sú však bezcenné bez života. Najpotrebnejšou vecou dnes je svetlo života. O Pánovi Ježišovi bolo povedané: **„V ňom bol život a ten život bol svetlom ľudí.“** (J 1,4) To isté má byť pravdou i o jeho učeníkoch. Ako má byť udržiavaný a rozhojňovaný tento život vo veriacom? **„Ako mňa poslal ten živý Otec a ako ja žijem skrze Otca, tak i ten, kto mňa je, bude žiť skrze mňa.“** (J 6,57) **„Ameň, ameň vám hovorím, že ak nebudete jest' tela Syna človeka a piť jeho krv, nemáte v sebe života.“** (J 6,53) Pán nehovorí: „Kto by jedol moje telo,“ ale **„Kto je moje telo, bude žiť skrze mňa.“** Toto je veľmi dôležité, Pán od nás žiada, aby sme prichádzali k nemu a pestovali s ním obecenstvo. Aby sme zostávali v ňom a sýtili sa ním. Ak poznáme tieto veci málo, budeme mať málo radosti a málo ovocia. Prečo by sme sa mali uspokojiť s biednym životom, keď nám Svätý Duch chce udeliť plnosť života? Bolo by nemúdre od nás, keby sme nevyužili túto príležitosť k obecenstvu s Bohom. Len tak bude náš život svetlom ľudí. To je to, čo dnes tak veľmi potrebujeme my, kresťania. To je to, čo potrebuje ten svet okolo nás.

Svedectvá o takom živote (naväzuje na článok „Život“):

Robert Cleaver Chapman (1803 – 1902)

Krátky pohľad na dlhý život

V uliciach mestečka Barnstaple stretne-
me na jednej zo svojich každodenných
prechádzok staručkého muža, podpiera-
ného spoločníkom. Neisté kroky vô-
bec nenasvedčujú tomu, že tento človek

v mladosti prechodil krížom-krážom celé
juhovýchodné Anglicko. „Dobré ráno,
pán Chapman,“ pozdravujú ho okoloidú-
ci. Robert Cleaver Chapman im srdečne
odzdraví a neraz aj zacituje z Písma.

Celých sedemdesiat rokov sa tento
muž staral o duše z dedín a osád v okolí
Barnstaple. Viedol ich s trpezlivosťou
a nežnosťou služobníka. „Mojou úlohou

je milovať druhých, nie starať sa o to, či druhí milujú mňa,“ hovorieval.

Slovo „láska“ charakterizovalo každý aspekt Chapmanovho dlhého života a vzťahovalo sa na jeho starostlivosť a ochotu rozdať sa pre druhých. Porozumel významu kresťanskej lásky v takej miere, ako iba málokto. Jeho život bol zobrazením Kristovho nového prikázania, aby **„ste sa navzájom milovali; ako som ja miloval vás“** (J 13, 34). To je jadro pravého kresťanstva.

Robert Chapman sa stal jedným z najväznejších kresťanov devätnásteho storočia v Británii. Bol dlhoročným priateľom a radcom Georga Müllera, zakladateľa sirotincov v Bristole. Poznal sa aj s J. Hudsonom Taylorom, ktorý sa s ním radil pred svojou misijnou cestou v Číne. Jeho známy, C. H. Spurgeon ho nazýval „najsvätejším človekom, akého som poznal.“ Jeden hodnostár anglikánskej cirkvi, ktorý Chapmana navštívil, o ňom neskôr napísal: „Po prvýkrát som počul Roberta Chapmana vykladať Písmo. Zahľbil sa do predmetu a išiel v ňom stále hlbšie a hlbšie. V myslí mi ostal iba hlboký dojem, keďže som si nerobil žiadne poznámky. Bibliu mal zavretú a ja som sa v porovnaní s týmto obrom cítil v poznaní Boha ako malé dieťa.“

Keďže Chapman pochádzal z bohatej rodiny, mohol si vo svojom živote vybrať tú najlepšiu kariéru. A predsa si vybral život v chudobe. Chcel pracovať a žiť s chudobnými, nevzdelanými ľuďmi. Keď uvidia stelesnenú Kristovu lásku, ochotnejšie budú prijímať zvesť evanjelia.

Keď skúmame Chapmanov život, narazíme najprv na dieťa, ktoré predčasne dospelo, potom na mladého muža, ktorý hľadal a pritom odsudzoval Boha. Ešte nemal ani dvadsať rokov, keď sa dostal do Londýna, kde mal študovať právo. Tam sa stretol s Pánom. Po svojom obrátení ostal pod vplyvom kazateľa,

ktorý sa oddelil od anglikánskej cirkvi. V Chapmanovi dozrela silná túžba po staraní sa o blaho londýnskej spodiny. Tej spodiny, ktorú vo svojich dielach o čosi neskôr opísal spisovateľ Charles Dickens.

Neskôr bol pozvaný do malého mestečka, aby sa tam ujal zboru, ktorý sa zmietal v problémoch. A tak zanechal svoju sľubnú profesiu a všetky možnosti postupu v kariére, aby strávil zbytok života v zastrčenom kúte Anglicka.

Nájdeme ho trápiť sa s malou skupinou nezrelých kresťanov, ktorých vychovával k dospelosti láskou a príkladným životom. Ocitol sa v rastúcom duchovnom hnutí bratov a sestier, ktorí mali podobné zmýšľanie ako on sám. Neskôr s bolesťou pozoroval, ako sa časť tohto hnutia uzatvára do seba a odvracia sa od pôvodnej lásky a otvorenosti. Nebol dosť silný na to, aby tomuto rozdeleniu zabránil, ale bol človekom, ktorého rešpektovali obe strany, a tak k nemu často prichádzali ľudia, aby pomohol ich uboleným dušiam, či napravil zničené spoločenstvo.

Stal sa misionárom pre misionárov. Jeho dom sa stal útočiskom unaveným a znechuteným kresťanským pracovníkom. Radil a povzbudzoval, a to vždy na základe Písma, ktoré miloval.

Robert Chapman nebol vychýreným rečníkom, ale dobrým kazateľom; nepreslávil sa ako teológ, ale ako dôsledný študent Biblie; nepatril ku známym skladateľom duchovných piesní, ale mnohé z jeho piesní sa spievajú dodnes. Ako to, že bol Chapman vo svojom živote taký milovaný a užitočný? Bolo to jednoducho preto, lebo bol hlboko oddaný Kristovi a bol odhodlaný pre Neho aj žiť. To bolo hnacou silou jeho života. Z toho plynulo všetko ostatné: jeho zrelé názory a nado všetko láska, ktorou bol taký povestný. Ľudia potom spätne milovali jeho a Boh ho poctil dobrým zdravím, dlhým životom a vnútorným pokojom.

Robert Chapman stretáva Krista

Jedným z aktívnych členov prebudeneho zboru John Street Chapel bol právnik John Whitmore. Ten sa poznal s dvadsaťročným Chapmanom, ktorý sa prejavoval ako nábožný človek a rád sa rozprával na náboženské témy, poznal Bibliu, ale vyjadroval sa o nej kriticky. Whitmore si čoskoro uvedomil, že Chapman hľadá odpovede na duchovné otázky a nevie ich nájsť. Preto ho pozval do zboru John Street Chapel, aby si vypočul kazateľa Haringtona Evansa. Chapman, vychovaný v prostredí vyššej spoločenskej vrstvy sa najprv trochu zdráhal, pretože mal isté informácie o „nadšení“ týchto odpadlických zborov od anglikánskej cirkvi. Hľadal však odpovede na nezodpovedané túžby svojej duše, a tak súhlasil.

Keď spolu s Whitmorem kráčali k John Street Chapel v ten nedeľný večer roku 1823, Chapman nevedel celkom presne, čo si má od tejto návštevy sľubovať. Ľudia, ktorí naplnili miestnosť mali rôzne spoločenské pozadie. Pobožnosť viedol s celou dôstojnosťou vzdelaný muž, na ktorom bolo poznať, že verí tomu, čo hovorí. Tu Chapman po prvý raz vo svojom živote počul kázeň, ktorá otvorila oči jeho srdca. Nikdy predtým mu ospravedlnenie z viery a zástupná Kristova obeť toľko nehovorili. Ako Evans kázal, Chapmanove výhrady intelektuála sa postupne topili pod presvedčivou mocou Svätého Ducha.

Pred Chapmanom sa otvoril nový život. Začal skúmať Bibliu s novým porozumením. Hneď ako narazil na novozmluvné odseky o krste, okamžite vyjadril túžbu dať sa pokrstiť.

Prijal Krista ako Božieho Syna a ako Toho, ktorý na seba vzal i jeho hriechy. Pred Chapmanom sa otvoril nový život. Začal skúmať Bibliu s novým porozumením. Hneď ako narazil na novozmluvné odseky o krste, okamžite vyjadril túžbu

dať sa pokrstiť. Evans mu radil, aby ešte počkal, kým hlbšie nepochopí význam krstu, ale Chapman s jemu vlastnou odhodlanosťou trval na splnení Pánovej požiadavky, a to čo najskôr. Harington Evans múdro

ustúpil, a tak niekoľko dní po obrátení bol Chapman verejne pokrstený na svedectvo toho, že Kristus v ňom pracuje.

Chapman o svojom obrátení povedal rodine a priateľom, ale stretol sa s nepochopením. „Čo? Robert sa znovuzrodil? Ved' sa nepotreboval znovuzrodit!“ povedal jeden člen jeho rodiny. Dúfali len, že sa nevzdá svojej profesie a zo začiatku mohli byť spokojní. Chapman pokračoval v právnickej kariére a bol úspešný, ale nevzdával sa ani svojej novej lásky ku Kristovi. Nepotreboval presvedčať rodinu o pravosti svojej viery; videli to na ňom. Keď si uvedomili, že sa neodvráti od horlivej oddanosti Biblii a od presvedčenia, že je to Božie Slovo, mnohí z nich ho vylúčili zo svojho kruhu. Keď sa na tento úsek svojho života Chapman pozrel s odstupom času, napísal: „Stal som sa urážkou tým, ktorých som opustil, dokonca aj pokrvným príbuzným.“ Toto odcudzenie sa však netýkalo celej rodiny. Jeden z príbuzných si neskôr spomenul, že v tomto období s nimi trávil Robert Chapman prázdniny na pobreží a naháňal mladých, aby si čítali Bibliu. Po niekoľkých rokoch sa veľmi zblížil so sesternicou a jej manželom. Ostal v úzkom kontakte s matkou a aj so svojimi bratmi a sestrami udržiaval dobré vzťahy. Niektorí z nich sa neskôr tiež obrátili.

Výsledkom rozhodnutia nasledovať Krista bolo aj to, že Chapman musel čeliť odmietnutiu zo strany priateľov, ktorých

pohoršovalo i usvedčovalo jeho nadšenie Spasiteľom. Nasledujúci príbeh neodhaľuje iba niečo z Chapmanovho modlitebného života, ale poukazuje aj na dôveru v starostlivosť nebeského Otca:

„Nie dlho po mojom obrátení prišla do môjho života veľká a nečakaná skúška. Jeden človek si vzal do hlavy, že mi bude odporovať a prenasledovať ma na každom kroku. Bol som zmätený, pretože som vo svojom srdci voči nemu necítil nič iné, iba lásku. Čo som teda urobil? Zveril som seba i celú záležitosť do Božích rúk a nechal som to všetko v nich. Dokonca som sa s radosťou opakovanne za svojho protivníka prihováral. Aký bol výsledok? Po čase ho náš požehnaný Pán spasil; jeho i celú jeho rodinu.“

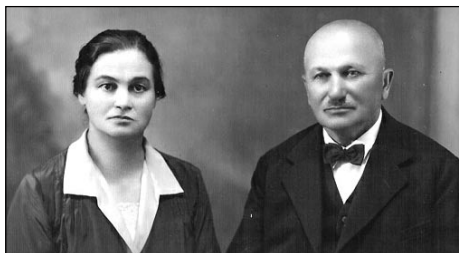
Mladý Chapman bral kresťanstvo vážne. Po mnohých rokoch napísal:

„Spomínam si na dobu, keď som sa bál zomrieť. Keď som však prišiel ku Kristovi a dostal som spasenie, prešiel som z tohto stavu do iného: bál som sa žiť. Mal som strach z toho, že vo svojom živote môžem urobiť niečo, čo zneuctí môjho Pána a stokrát radšej by som bol zomrel, ako by som sa mal niečoho takého dopustiť. Vďaka Pánovi, neostal som dlho v tomto stave, pretože som jasne videl, že je možné ostať žiť na tomto svete bez toho, aby som Boha zneuctil.“

Tieto slová odrážajú modlitbu Pána Ježiša za učeníkov, ako je zaznamenaná v evanjeliu Jána: **„Neprosím, aby si ich vzal zo sveta, ale aby si ich ochránil pred zlým.“** (J 17, 15) Chapman sa naučil, že kresťan má žiť, pracovať a svedčiť na tomto svete. Keďže Otec vypočul Synovu modlitbu, kresťan môže vedieť, že hoci sa nachádza v satanovom dosahu, nenachádza sa v satanovom náručí.

Brat Pavol Hogh (1874 – 1957)

Jeho dcéra, sestra Ester Hoghová z Bratislavy, naňho takto spomína: *Môj otec bol v mojich očiach osobnosťou.*

Pavol a Terézia Hoghovi v roku 1930

Keď sa ako 26-ročný s našou mamou iba 17-ročnou v roku 1900 oženil, boli ešte obaja v rím-kat. cirkvi, ale nie veľmi nábožní, lebo už vtedy túžili po dačom, akoby svätom, čo im ich cirkev nevedela dať. O pár rokov na to išiel „apík“ na manévre (vtedy to trvalo aj pár mesiacov) a tam sa spriatelil s jedným krajanom z Turca, z Kosíc. Bol to brat Kevický, vtedy už veriaci, ktorý sa obrátil prostredníctvom br. Dyrtra. Brat Kevický privádzal môjho otca k Pánovi Ježišovi. A nemal s ním veľa práce, lebo bol smädnou dušou hľadajúcou práve to, o čom mu br. Kevický rozprával. A tak sa v roku 1906 obrátil a naša mama asi o 1 a pol roka po ňom.

Náš otec pracoval celý život v jednej drevárskej židovskej veľkofirme, ktorá z centrály v poľskom Těšine riadila svoje veľké drevárske impérium – pily v celom Rakúsko-Uhorsku. Teda v hornatých oblastiach celých Karpát, a keďže otec bol náramne pracovitý a skúsený vo fachu, firma ho posielala na novozaložené pily učiť tamojších zamestnancov zavádzať prevádzku. A tak sa mama musela každé 2–3 roky zbalit' a so svojimi malými deťmi sťahovať sa za manželom, či to už bolo do Rumunska pri Brašove, potom na Spiš (Švedlár, Vondrišiel), potom nasledovala otca do Poľska do Krehovic neďaleko L'vova a všelikde inde.

Turček – malé zhromaždenie v roku 1932

Nakoniec na Turček pri Kremnici, kde žili najdlhšie. Tam bývali až do jeho odchodu do penzie.

Počas 1. svetovej vojny (1914 – 1918), prv než otec narukoval na ruský front, zaviezol mamu s piatimi malými deťmi (od 2–11 r.) do jej rodnej obce, aby bola aspoň v rodnom dome, akoby doma a nie v cudzom svete sama s deťmi niekde v Poľsku. Jej rodičia už nežili. No ale hneď v prvú nedeľu sa začalo jej trápenie. Pán farár sa ponáhľal z kancelá svojím ovečkám s hnevom ohlásiť: „*Viete, kto sa vrátil do našej obce? Prašivá ovca a nejako ju budeme musieť umlčať, lebo ona vás nenechá na pokoji.*“ Onedlho na to jej vybili obloky, neskoršie sa pokúsili podpáliť dom atď. Jej bývalé kamarátky za slobodna chodili k nej slediť a keď im dala Nový Zákon, aby si čítali, hneď to zanesli farárovi a ten im to nedovoliť: „*Vidíte to, nepovedal som?! Ani to do ruky nevezmite!*“ A to sa dialo začiatkom 20. storočia, nie v stredoveku. Aj po vojne sa stretli s rovnakým nepriateľstvom. V tom čase už bývali v Turčeku a zomrela im 9-ročná dcérka Ilonka. Keď ju chceli pochovať na tamjšom cintoríne, pán farár to nechcel dovoliť. Čo sa len otec nachodil na úrad k notárovi, no vtedy boli farári na dedinách ako malí panovníci. Že on si nedá znesvätiť posvätenú zem na cintoríne. Napokon, pod tlakom nejakej vyššej inštancie, musel ustúpiť.

Počas vojny mama veru všelijako biedila, ale Pán sa vždy rôznym spôsobom

postaral o rodinu. Napr. brat Kráľ z Dolnej Štubne bol krajčír. Pracoval v dielni, kde šili mundúry pre vojakov na fronte. Raz doniesol mame pekný kúsok látky, ktorú tak šikovne vystrihol, že z nej boli súvislé väčšie pásy. Povedal: „*Tu máš, Terka, uši chlapcom nohavice, hádam im vyjde.*“ A vyšli; veď boli malí, 7, 5 a 3-roční. Mama bola šťastná, že im to vydrží, lebo vojakom šili z dobrej vlnenej látky.

Po vojne, v Turčeku, otec, hoci bol veľmi tichý a málovravný, svedčil na pile chlapom z dediny. O nejaký čas Pán usvedčil z hriechov a spasil niektorých z nich (brat Hirschner so ženou a brat Oravec so ženou a iní). Tak tu vzniklo malé zhromaždenie. Prichádzali sem Prokaínovci z Kremnice, my sme zase šli niekedy v nedeľu do Teplic ku Kráľovcom a zasa niekedy do Martina. Často k nám prichádzal aj brat Butcher, Meitner, z Nemecka brat Warns, Müller a iní vzácní bratia a starali sa o náš duchovný pokrm a rast. A tak mohol aj Boží Duch používať veriacich ako svedkov Pána Ježiša. Naša mama chodila neúnavne za pani Košovou (starí rodičia brata Matúša Košu) na Dolnom Turčeku, čítala jej z Biblie a rozprávala. A nebolo to nadarmo, pretože prijala Pána Ježiša. Tak sa rozchyrovalo meno Pána Ježiša slovom a dokázaným životom veriacich.

Mala som 6 rokov, keď sa stala táto udalosť na našej pile. Často sa tu konali pracovné porady riaditeľov drevárskych firiem zo zahraničia. Boli to Židia. A otcovi položil Pán na srdce, aby ich zvolal k duchovnému rozhovoru o Mesiášovi. Vedeli kto je a čo vyznáva, mali ho radi, správali sa vždy korektne a prisľúbili prísť. Židia vtedy len nemecky hovorili, a preto poprosil skúseného brata Meitnera, aby s nimi hovoril. Brat Meitner prišiel rád. Začal od Abraháma a podrobne im hovoril z ich biblickej histórie. Keď skončil, stíchli. Dlho boli ticho, prikyvovali. Ale len čo spomenul ich Mesiáša, Pána Ježiša, všetci naraz, ako na povel, vstali a povedali:

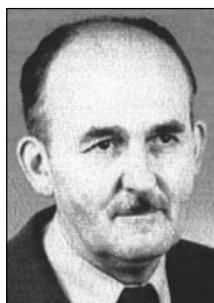
„*Genug bitte – Dost' prosím.*“ Podali otcovi ruku a odišli. Dlho potom sedeli s bratom Meitnerom, smutní z tak jednomyseľného odporu voči menu Pána Ježiša, vlastného Mesiáša, Spasiteľa, ktorý zomrel aj za ich hriechy a vstal z mŕtvych aj pre ich ospravedlnenie. Nevypustili Ho do svojej duše.

V mojom otcovi som videla Pána Ježiša, tichého a pokorného srdcom. Za celý môj život, kým žil, som ho nikdy nepočula ani v rôznych situáciách niečo strmsšie povedať, nie to ešte zvýšiť hlas. A mama takisto. Pokora bola hlavná črta jeho povahy. Pokora, ktorá u neho prýštila z hĺbky jeho Pánovi poddanej duše. Raz som šla v Bratislave po Panenskej ulici do zhromaždenia, keď ma dohonil brat Grossmann a ako vždy, stočil rozhovor na staré časy nášho zhromaždenia, ešte za 1. republiky. Hovoril, že mal nášho otca veľmi rád a ctí si ho a naraz povedal: „*Vieš, čo mi povedal o tvojom otcovi brat Siracký? Že veru nepoznal takého pokorného človeka, ako je brat Hogh, od neho pokornejší bol hádam len Mojžiš! A vraj vie, čo hovorí, lebo ho poznal, keď býval u nich.*“ A brat Grossmann pokračoval: „*Na to som mu mohol iba prikývnuť.*“

A druhá črta Pána Ježiša, jasne viditeľná v živote môjho otca, bola nevýslovná skromnosť. Nikdy nič pre seba nechcel. I v tom boli s mamou rovnakí. Všade, kde pracoval, v dedinách, horách, bola veľká bieda. Mzdy boli malé a čo ženy zasadili v lesoch (lebo tam úrodné polia neboli), v noci im vyryli diviaky, či to boli zemiaky, žito a iné. A naši, hoci mali 5 detí (vždy ich bolo 5, lebo keď jedno zomrelo, prišlo ďalšie), vždy chudobným pomáhali, na úkor vlastnej rodiny, ktorú učili skromnosti. Každú zvyšnú korunu odnášali nie do banky, ale núdznym bratom, čiže do „*nebeskej banky*“ a boli prešťastní pri tom čine.

Skutočne sú pravdivé tie slová o Pánovi Ježišovi : V ňom bol život a ten život bol svetlo ľudí.

Spomienky na brata Jána Oborila (1924 – 1997)

Narodil sa v početnej katolíckej rodine na východnom Slovensku. Vychovávaný bol v kresťanskom duchu v zbožnej učte a viere vo Svätého Pána Boha ako Stvoriteľa a Pána Ježiša Krista ako Božieho Syna. Od

detstva chodieval pravidelne do kostola, aj na spovede, ako to vyžadovali a určovali povinnosti členom tejto cirkvi. Napriek tomu nepoznal a snáď sa ani nesnažil poznať pravý význam života človeka na tejto zemi. Pri výkone vojenskej služby v Košiciach veľmi ťažko ochorel na zápal pľúc. Napriek tomu, že sa lekári snažili znížiť jeho vysoké teploty na tú dobu dostupnými liekmi, nedarilo sa im to. Po niekoľkých dňoch, keď bol jeho stav už kritický, preložili ho na oddelenie, kde ležali pacienti v beznádejnom stave, čakajúci na svoju smrť. Vtedy si vážne uvedomil, že jeho život sa končí a neodkladne prichádza chvíľa, keď sa bude musieť postaviť pred svätého Boha, svojho spravodlivého Sudcu a svedomie ho obviňovalo, že žiadne dobré skutky, ktoré vykonal, ho nezachránia. Blížila sa práve polnoc, keď stál pri otvorenom okne a priamo v smrteľnom zápase duše vrúcne volal: „*Pane Bože, prosím, zmiluj sa nado mnou, daj mi poznať a zjav mi Tvoju vôľu.*“ Hneď nato mu v mysli skrsla myšlienka: „*Zmilujem sa a dám sa ti poznať!*“ Po tejto skutočnej udalosti sa jeho zdravotný stav začal rapídne zlepšovať. Lekári žasli. Nevedeli si ten obrat vysvetliť – vysoké teploty celkom ustúpili, začal pravidelne jesť a za pár dní natoľko telesne zmocnel, že ho preložili na iné oddelenie. Tam vedľa neho ležal mladý pacient, ktorý mal na nočnom stolíku knihu – Bibliu.

Na požiadanie mu ju požičal. Bol to veriaci vojak. Keď videl, s akým záujmom ju číta, začal mu vydávať svedectvo o spasiteľnej milosti v obeti Pána Ježiša Krista. Obstaral mu tiež Bibliu, z ktorej potom rád čítal a poznával vôľu Božiu, ktorá je, aby všetci ľudia boli spasení a došli k poznaniu pravdy. Vtedy bol Božím slovom usvedčený o spasení hriešnikov milosťou bez skutkov. Uveril Bohu, že Pán Ježiš, Boží Syn, zomrel aj za jeho hriechy a vstal z mŕtvych aj pre jeho ospravedlnenie pred Bohom.

Keď sa jeho stav zlepšil natoľko, že mohol byť prepustený z nemocnice, poslali ho na zotavenie do Liečebného ústavu v Kvetnici pri Poprade. Nakoľko musel občas chodiť na lekársku kontrolu do vojenskej nemocnice v Ružomberku, a keďže vtedy nebolo také autobusové spojenie ako dnes, použil na cestu k rýchliku do Popradu taxi službu, kde bol zamestnaný brat Štefan Košuth. On ho doviedol do zboru veriacich v Poprade a neskôr aj do Batizoviec. Tu začal duchovne rásť.

Počas liečenia napísal domov list o radosť z odpustenia hriechov a istote večného života v očakávaní, že aj mamka a súrodenci sa s ním budú radowať. No aké veľké bolo jeho sklamanie, keď dostal odpoveď, že keď porušil vernosť katolíckej cirkvi, v ktorej bol vychovaný a zapredal sa inej, nie je viac ich synom ani bratom. Od tej doby s ním prerušili akékoľvek spojenie. Raz, keď bol jeho brat na služobnej ceste, príležitostne ho navštívil v Kvetnici. Bol však veľmi rozčúlený a nútil ho vziať peniaze s tým, aby všetko ihneď vrátil tým, ktorým sa „zapredal“. Keď mu chcel vysvetliť, že od nikoho žiadne peniaze neprijal, ale na základe viery a poznania pravdy čítaním Biblie dosiahol z milosti spasenie a istotu večného života, to ho natoľko rozhnevalo, že mu v zúrivosti roztrhal Bibliu a s hnevom odišiel preč. Od tej doby boli skutočne prerušené všetky rodinné väzby. No Pán Ježiš mu to nahradil spoznaním mnohých bratov a sestier v zhromaždení veriacich.

Po 18 mesiacoch pobytu v Kvetnici nadišiel čas, keď mu primár mohol oznámiť, že zdravotný stav sa natoľko zlepšil, že bude z liečebne prepustený. Spolubývajúci, ktorí boli svedkami toho, ako sa zachoval k nemu brat, vedeli tiež, že sa od neho odvrátila celá rodina, nemá kam ísť a nemá ani peniaze na cestu. Preto veľmi naliehavo prosili primára, aby mu ešte predĺžil liečenie. Bolo im však povedané, že to nie je možné, že ústav má svoje predpisy. Keď sa brata Oborila pýtali, čo bude teraz robiť, odpovedal, že teraz síce nevie, akým spôsobom mu Pán Boh pomôže, ale je presvedčený, že TEN, v ktorého verí a cele sa Mu odovzdal, mu pomôže v pravý čas. Nadišiel posledný deň pobytu v liečebni. A vtedy prišiel poštou výmer o invalidnom dôchodku so spätnou platnosťou, ako aj peňažná poukážka. Nastala veľká radosť, ale hlavne aj príležitosť ukázať, že nebývajú zahanbení tí, ktorí svoju vieru a nádej skladajú vo Vykupiteľovi.

Prv ako si išiel hľadať podnájom, považoval za slušné a synovskú povinnosť oznámiť doma, že je už z liečebne prepustený. Zaklopal na dvere, ale kufor si nechal vonku. Ohlásila sa mamka a po pozdrave povedal, že len chce oznámiť svoje prepustenie a ide hneď ďalej. No mamka sa spýtala: „*A kde chceš bývať?*“ Odpovedal: „*Niekde si pohľadám podnájom.*“ Mamka s tým však nesúhlasila, lebo vraj ešte aj takú hanbu by im urobil, aby odišiel z domu a býval u cudzích. Jednu izbu bez vykurovania, že mu uvoľnia, aj stravu že dostane, keď si zaplatí. Súhlasil, a tak ostal bývať doma. Ťažko mu bolo, pretože bol im ako cudzí, všetci sa od neho odvrátili. Iba deti jeho súrodencov ho vyhľadávali a veľmi radi počúvali jeho pútavé rozprávanie biblických príbehov. K tomu vždy pripojil aj zvesti evanjelia o Božej láske dokázanej v Pánovi Ježišovi. Ďakoval Pánovi aj za túto možnosť a modlil sa, aby to Slovo prinieslo svojim časom mnohonásobný úžitok.

Asi po mesiaci nastal zlom. Celá rodina sa zišla, zavolali ho a položili mu otázku: „Janko, povedz nám, čo sa to s tebou stalo? My ťa nepoznávame! Skôr si chodil s nami doobeda do kostola, teraz nejdeš, poobede sme išli spolu na futbal, teraz nejdeš, no a večer zase spolu aj s kamarátmi posedieť si pri pivečku, ale ty ani tam nejdeš. Naše deti ťa majú veľmi radi, každú voľnú chvíľu chcú byť len s tebou. Tvoje správanie je iné ako bývalo skôr.“ Prv ako im odpovedal, úpenlivo sa modlil a prosil Pána, aby tak ako to zaslúžil, dal mu do úst slová, ktoré má povedať, aby mohol všetkým vydať pravdivé svedectvo o svojej viere. Súčasne ďakoval Pánovi za Boží život, ktorým vzbudil v jeho najbližších záujem zistiť príčinu jeho zmeneného zmysľania a chovania. Začal otázkou: „Poznáte všetci ako znie **VIEROVYZNANIE**, ktoré sa odrieka v kostole?“ Všetci potvrdili, že poznajú. „No vy ho odriekate, ale tomu neveríte. Ja ho teraz neodriekam, ale verím tomu a podľa toho žijem.“ A začal citovať jeho znenie, až prišiel k odpusteniu hriechov skrze vieru v obeť Pána Ježiša na potupnom kríži, o viere v zmŕtvychvstanie a život večný. „Neverím len v Pána Boha, že skutočne existuje, ale verím hlavne Bohu a tomu, čo On dal skrze Ducha Svätého zapísať do Biblie, čo je Božie Slovo“. Keď im začal hovoriť o Božej láske dokázanej v obeti Pána Ježiša a o moci Jeho krvi, o tom, že Pán Boh miluje človeka, ale nenávidí hriech, ktorý spočíva na celom ľudskom pokolení, začali hľadať výhovorky a možnosť ukončiť rozhovor. No od tejto chvíle sa zmenilo ich spolužitie. Už nebol v ich očiach ako ten, ktorý zapredal svoju cirkev. No ani jeho viera v Pána Ježiša sa im nestala natoľko drahá, aby prijali zvesť evanjelia.

Dozvedel sa, že v Sečovciach, kde býval, žije rodina veriacich ľudí. Stretávali sa k uvažovaniu nad Božím Slovom.

V roku 1950 sa natrvalo presťahoval do Batizoviec, kde žil až do svojej smrti v roku 1997. Počas tohto času, keď mu Pán

daroval spolu s manželkou dvoch synov a jednu dcéru, túžil ich vychovávať od útleho detstva v spoločnom obecnstve vykúpeného ľudu a v poznávaní Božej vôle. S radosťou a ochotne navštevoval, pokiaľ to bolo možné s celou rodinou, zbory veriacich po celom Slovensku, kde bola príležitosť poslužiť výkladom Božieho Slova ku vzájomnému potešeniu, napomenutiu a utvrdeniu sa vo viere. V dobe totality bol niekoľkokrát vyšetrovaný pre svoje náboženské presvedčenie, ale nezradil a nepodľahol hrozbám. Ostal verný svojmu Vykupiteľovi až do smrti.

Spomienky nám zaslala sestra Oborilová, manželka milého brata Oborila.

Ján Siracký

Krešťan, ročník III., október 1950, číslo 10

SLUŽBA VERIACICH ŽIEN

Každé dielo, ktoré konáme pre Boha, musíme konať podľa Jeho vôle. Túto Jeho vôľu poznáme z Jeho slova. Tu nestačí číra túžba konať niečo pre Boha, i keby bola aká úprimná. Keď mal Dávid takú túžbu, Boh mu ju pochválil, ale mu povedal: „**Dobre si učinil, že to bolo v tvojom srdci. Lenže ty nebudeš stavať toho domu.**“ (1Kr 8,18-19) Ako vidíme, jeho ochotu Boh prijal, ale skutok nie. Mnohé sestry v Pánu vedia, že majú privádzať k Pánovi svoje deti a iné duše. Nevedia však, aké postavenie majú zastávať v cirkvi podľa Božej vôle. Pre také sú určené tieto riadky. V Písme máme o tom mnoho predpisov a pokynov, ktoré sa navzájom dopĺňajú. Všimnime si aspoň štyri z nich: Vzťah ženy k mužovi pri stvorení; pri páde do hriechu; v rodine a v cirkvi. Takto zistíme, aká je Božia vôľa pre Jeho služobnice. Ignorovanie tejto

tieto riadky. V Písme máme o tom mnoho predpisov a pokynov, ktoré sa navzájom dopĺňajú. Všimnime si aspoň štyri z nich: Vzťah ženy k mužovi pri stvorení; pri páde do hriechu; v rodine a v cirkvi. Takto zistíme, aká je Božia vôľa pre Jeho služobnice. Ignorovanie tejto

pravdy má škodlivé následky, lebo poslúchať je lepšie ako obetovať. Musíme zdôrazniť, že služba žien nie je o nič menej cenná ako služba mužov. Ba ako vidíme v ich pomere k Pánovi Ježišovi, je omnoho osobnejšia a osobitejšia. Žena pestovala dieťa-Spasiteľa. Žena umyla Jeho nohy. Žena Ho pomazala olejom. Žena mu prikryla stôl a slúžila Jeho potrebám. Ženy mu poslúhovali zo svojich majetkov. V týchto a v mnohých iných veciach je služba žien jedinečná. V tejto sfére ju muži nemôžu nahradiť. Všimnime si teda spomenuté body v ich poradí:

Žena pri stvorení. Pavol píše, že žena bola stvorená pre muža (1K 11,2-16). Nie aby viedla, ale aby bola vedená. Nie aby poučala, ale aby poslúchala. Muž je hlavou ženy. Preto, keď žena vystúpi na mužove miesto, zneuctí jeho hlavu. Jej prikrytá hlava v zhromaždení je symbolom tejto poddanosti. Nie jej, ale mužova hlava má byť viditeľná. „**Adam bol stvorený prvý, až potom Eva.**“ (1Tm 2,13) Preto žena nemá panovať alebo učiť.

Žena pri páde. Pád prvých ľudí je hmatateľným dôkazom toho, kam to dovedla žena. Satan na ňu zaútočil, lebo vedel, že ju ľahšie zvedie. Žena bola prístupnejšia vonkajším vplyvom ako muž. Preto ju satan oklamal a zvedol do hriechu. Z toho vidíme, že mala byť závislá od muža, a nie zaujať jeho miesto. Žena je citovejšia, preto sa na ňu ľahšie vplýva. Muž je hlbavejší a viac rozvažuje. I keď sú po páde rovnako náchylní ku konaniu chýb, predsa je žena ľahšie zvedená, preto nemá vládnuť.

Žena v domácnosti. Pôsobisko ženy je jej domácnosť, ako o tom napísal Pavol: „**Aby spravovali domy.**“ (1Tm 5,14) Ten istý apoštol charakterizoval staršie ženy kresťanky takto: „**Ktovej sa dáva svedectvo, že robila dobré skutky, ak deti vychovala, ak hostí prijímala, ak svätým nohy umývala, ak súžených zástievala.**“ (2Tm 5,10) V knihe Príslovia máme krásny obraz usilovnej ženy: Jej muž je známy v bráne mesta. On tam zasadá, nie ona. Ona mu však pomáha tam byť.

Žena v cirkvi. Božie zásady vo stvorení sú v mnohom podobné Jeho zásadám vo vykúpení, lebo v oboch vládne On. Preto, čo je nemiestne v jednom, je nemiestne i v druhom. Takto nás aj príroda učí, čo je slušné a čo neslušné v cirkvi. Je síce pravda, že v Kristovi už nie je ani muž, ani žena, ani sluha, ani slobodný. Ba ani pri vzkriesení nebude nijaký rozdiel. Ale v tomto stvorení je rozdiel a na nás je, aby sme si ho všimli. Tak napríklad v spoločnom zhromaždení má žena mlčať a muž hovoriť. Jej pôsobenie je viac súkromné, jeho verejné.

No i keď je služba ženy skrytejšia, je práve tak čestná ako mužova. „**Keď sa schádzate v zbere**“ (1K 11,17). Od 17. verša je reč o zhromaždení. V predošlých veršoch je reč o súkromnom pôsobisku ženy. V tomto svojom pôsobisku môže vykonať mnoho. Preto je dobré, aby sme každý z nás poznali medze svojho pôsobenia, ktoré nám určil Boh. Len tak poslúžime Bohu na chválu a blížnym na požehnanie. To platí aj o našich sestrách v Kristovi.

Register učenia

- Každé dielo, ktoré konáme pre Boha, musíme konať podľa Jeho vôle. Túto Jeho vôľu poznáme z Jeho slova. Tu nestačí číra túžba konať niečo pre Boha, i keby bola aká úprimná. Boh určuje kto, kedy a čo má konať. (1Kr 8,18-19)
- Služba žien nie je o nič menej cenná ako služba mužov. Ba ako vidíme v ich pomere k Pánovi Ježišovi, je omnoho osobnejšia a osobitejšia. Žena pestovala dieťa – Spasiteľa. Žena umyla Jeho nohy. Žena Ho pomazala olejom. Žena mu prikryla stôl a slúžila Jeho potrebám. Ženy mu poslúhovali zo svojich majetkov. V týchto a v mnohých iných veciach je služba žien jedinečná. V tejto sfére ju muži nemôžu nahradiť.

- Boh určil stvorením žene jej miesto a postoj k mužovi ako k svojej hlave (1K 11,2-16), aby bola ním vedená, nie aby jeho viedla, aby bola mužovi poslušná, nie aby mu prikazovala, aby bola mužovi poddaná, nie aby ho ovládala.
- Jej prikrytá hlava v zhromaždení je symbolom tejto poddanosti. Nie jej, ale mužova hlava má byť viditeľná, pretože muž bol stvorený prvý. (1Tm 2,13)
- Boh vystríha ženu skúsenosťou pádu, aby nezaujala mužove miesto, pretože neobstojí pred satanom. (2K 11,2-3) Bude prv zvedená ako muž a dopustí sa prestúpenia. (1Tm 2,11.12.14) Preto sa má v tichosti a s úplnou poddanosťou nechať učiť mužovi.
- Boh určil žene za pôsobisko domácnosť, spravovanie domácnosti, chod domácnosti, pohostinnosť, výchova detí a mravy (1Tm 5,14; 2Tm 5,10; Pr 31,27) Jej mužovi určil miesto v bráne. On tam zasadá. Ona mu v tom pomáha.
- Pokiaľ jestvuje rozdielnosť určená stvorením (muž a žena), aj v Cirkvi, medzi vykúpenými budú platiť rozdielne zásady, ktoré určil Boh pre muža a ženu, a ktorými uplatňuje svoju vládu nad nimi. Tak učí aj vykúpených samotná príroda, čo je slušné a čo neslušné v cirkvi. Preto napr. má žena v spoločnom zhromaždení mlčať. (1K 14,34)
- Muži i ženy sú povinní poznať Bohom určené pôsobisko a medze svojho pôsobenia, aby boli Bohu na chválu a blížnym na požehnanie.

Fr. J. Křesina

Ze slov pravdy a lásky roč. 1936, č.4

ELIZEUS A VYNORENÁ SEKERA

„A ktorýsi povedal: prosím, pod' aj ty so svojimi služobníkmi. A riekol: Ja pôjdem. Tak išiel s nimi. A keď prišli k Jordánu, rúbali drevo. A stalo sa, keď zotínal jeden z nich nejaký kmeň, že mu železo sekery odpadlo do vody. Vtedy skríkol a povedal: Ach, môj pane, a to bolo vypožičané! A muž Boží povedal: kam padlo? A keď mu ukázal miesto, odťal kus dreva a hodil ho ta a spôsobil to, že vyplávalo železo. A riekol: Zdvihni si. A on vystrel ruku a vzal ho.“
2Kr 6,3-7

Podnet k tejto stavbe nedal Elizeus, ale synovia prorokov. Nechceli však nič začať bez Elizeovho schválenia. A okrem toho – chceli mať Elizea pri tejto práci.

Často dávajú podnet k práci mladí bratia a sestry. Je dobré, ak sa radia so staršími, aby spoznali ich úsudok o tom, čo chcú podniknúť. Netvrdíme, že by všetci starší museli mať vždy správny úsudok, ale ak sa radia, budú vedieť mladým správne poradiť.

Mladí majú nadšenie – starší rozvahu. Mladí vidia potrebu niečoho, starší skôr postrehnú účelnosť alebo bezúčelnosť skutku. Mladí bratia majú mnoho energie a ich heslom je: veľa, veľa; starší majú radšej kľud a kladú viac dôraz na kvalitu práce, než na množstvo činnosti, ktorá býva dost často veľmi pochybná.

Blažený zbor, kde sú mladší aj starší. Kde sú len mladí bratia, vekom i vo viere, tam sa často v mnohých veciach prestrelí; kde sú len starší bratia vekom, tam často zavládne strnulosť a únava.

Do ktoréhosi zboru prišiel starší skúsený brat. Keď videl celý rad mladých bratov, povedal im: „Pracujte, ale nerobte nič bez vedomia starších a zboru. Nepracujte na vlastnú päsť, ale ruka v ruke so staršími, nepodnikajte nič bez rady a zvolenia starších.“ Dobrá rada! I keď tu i tam sú aj výnimky.

Keď prišli k Jordánu, stínali stromy. Jednému z nich spadla sekera do vody. Bola to veľká strata. Vtedy mala sekera oveľa vyššiu cenu ako teraz. A táto bola ešte požičaná. Nemilá udalosť.

Je dobre, že mali medzi sebou Elizea. Mohol im pomôcť. Odťal kus dreva, vhodil ho do vody na miesto, kam spadla sekera z poriska a tá vyplávala ku drevu.

Čomu sa učíme z tohto oddielu Písma? Mnohému! Medzi iným i týmto veciam: Elizeus napravil, čo prorocký syn pokazil. Pokiaľ mal porisko spolu so sekerou, bolo dobre. Mohol pracovať. Akonáhle mal v ruke iba porisko, nemohol pracovať. My máme v práci na stavbe domu Božieho „výborný poklad zdravých slov s účasťou a mocou Ducha Svätého“ spolu s našimi prirodzenými schopnosťami. S tým pracujeme.

Pozor však, bratia, aby aj nám nepadla „sekeru“ do vody – totiž, aby sme nestratili onen výborný poklad spoločne s účasťou a mocou Ducha Svätého. Potom by nám zostalo len porisko – naše prirodzené schopnosti.

Taká strata je možná. Veď Pavol píše Timoteovi: Krásne, u teba zložené imanie (poklad) stráži a zachovaj skrze Ducha Svätého, ktorý prebýva v nás (1Tm 1,14). Ak stratíš tento poklad, stratíš aj účasť a moc Ducha Svätého, lebo Duch Svätý má účasť jedine na kázaní Božieho Slova. Len s poriskom pracovať nemôžeš; a v pravde, čo je porisko sekere – to je snád naša reč, postreh, usporiadanie myšlienok a iné naše prirodzené schopnosti pre Slovo Božie, ktoré zvestujeme a pre moc Ducha, ktorý Slovo sprevádza.

Ak sa nám nedostáva moci, alebo sme ju stratili, povedzme to nášmu Pánovi. On nie je ďaleko od nás. Je s nami. On vie, čo nám chýba a čo potrebujeme. On obnoví našu silu.

Moc a vplyv Ducha Svätého nenahradíme ničím. Taktiež onen „výborný poklad“ nemôžeme nahradiť výrečnosťou a kázaním morálky. Morálka sa káže vo všetkých náboženstvách; tá človeka nespasí. K spaseniu ľudí dáva Boh zvestovať svoje evanjelium a kde je prijaté, kde sa mu uverí, tam je morálka a svätosť niečím samozrejším, lebo „**bez posvätenia nikto neuvidí Pána**“ (Žd 12,14).

Tá požičaná sekera nám hovorí o tom, že Boh nám chce pomáhať s niečím, čo

je nám iba zverené a čo nie je z nás. Preto na to máme zvlášť dávať dobrý pozor. Ona plávajúca sekera nás však učí, že Boh nám chce pomáhať vo všetkých veciach. I v pozemských! I v maličkostiach! „*On sa stará o nás.*“

Istý Boží človek sa vracal unavený z práce domov ulicami mesta na trolejbusovú zastávku. Akonáhle vyšiel z jednej ulice, zbadal, ako trolejbus odchádza zo zastávky. Nasledujúci išiel až o 15 minút. „*Pane, zastav ten voz*“ – prosil onen veriaci človek. A on zastavil. Kladka vyskočila z drôtu, a než ju šofér nasadil, on pohodlne došiel a nasadol. Náhoda? Nie, onen muž si bol istý, že Pán vypočul jeho prosbu, a taktiež za to poďakoval.

„Ach, pane,“ volal ten muž na Elizea. Bola to doba zákona. Vtedy boli ľudia odkázaní na chrám, miesto, kde Boh vypočúval modlitby (2Pa 6,21; J4,21-24) a prostredníkom, na kňaza a prorokov. My dnes nie sme odkázaní na chrám. Máme svoju svätýňu v nebesiach, kde je jediný náš prostredník, Pán Ježiš. Na Neho sa obraciame a Jeho prostredníctvom na Otca v nebesiach.

Čokoľvek činíme, máme činiť v mene Pána Ježiša a ako Pánovi a nie ľuďom (Kol 3,17.23).

Títo synovia prorokov nechceli nič podniknúť bez Elizea, a keď sa jednému z nich stala nehoda, tak sa ihneď na neho obrátil.

Celý tento príbeh nás pouča o tom, aby sme nič nechceli konať bez Pána Ježiša a aby sme sa obracali vo všetkých našich ťažkostiach na Neho.

Ó, ako ešte veľa krokov sa koná bez Pána Ježiša! Radi sice spievame: „*Ja si neviem dať rady, ó, Pane môj, Ty sám ma sprevádzaj všade, vždy pri mne stoj*“, ale niekedy by sme vedeli ísť bez Pána Ježiša i kilometre! Tak je klamlivé naše srdce.

Tu a tam sa stretáme s veriacimi, ktorí sa dokážu oženiť a vydať bez Pána Ježiša! Tiahnu jarmo s neveriacimi, proti príkazu Písma. Dokážu urobiť rozhodnutia

a činy, pri ktorých rozhodne nebol Pán Ježiš. Veľa vecí dokážu bez Pána, ale nedokážu s Ním denne kráčať v tichosti a pokore. Nebuďme im podobní. Obracajme sa

so všetkými záležitosťami na nášho Prostredníka. Pristupujme k Otcovi skrze Neho. A dúfajme v Neho a dôverujme Mu i v dobách rôznych ťažkostí. On nás neopustí.

Register učenia

- Boh pôsobí chcenie i činenie pre záľubu v pokorných srdciach bez ohľadu na vek.
- Dôkaz, že aktivitu v mladších inicioval Pán, je v tom, že Božiu vôľu chcú konať spolu so staršími, ku ktorým majú vzťah úctivej lásky ako ich služobníci. (2Kr 6, 1-3.5 „Hľa, prosíme,...Dovoľ, prosíme,...Prosím, pod' aj ty so svojimi služobníkmi...Ach, môj pane...“)
- Duchovný starší miluje každý prejav Svätého Ducha v mladších a podporuje ho osobnou prítomnosťou.
- Duchovný starší bez výčitiek pomôže pri konaní Božej vôle mladšiemu v bezradnosti nápravou neúmyselnej škody zavinenej horlivosťou a nezručnosťou v práci.
- Porisko bez železa je nepoužiteľný nástroj. Taký je Bohu aj človek nenaplnený Duchom.
- Stratená duchovná moc sa nadobúda pokorným volaním k Pánovi, On vie, čo nám chýba a čo potrebujeme. On obnoví našu silu.
- Kázanie bez moci Svätého Ducha je ako pracovať s poriskom bez železa.
- Požičaná sekera nás upomína na to, že nič nie je z nás a naše, ale všetko k práci na stavbe Jeho domu je nám od Boha zverené! Nabáda nás narábať s tým ako s požičaným, veľmi cenným a nenahraditeľným, s opatrnosťou a zodpovedne.
- Plávajúca sekera nás učí, že Boh pomáha pri všetkom a stará sa až do podrobností o spolupracovníkov, ktorí sú na ňom závislí a volajú na Neho a učí nás, že bez Neho nemôžeme nič robiť.

Ze slov pravdy a lásky, číslo 10, október 1912

UTAJENÉ MENO

Egyptský architekt Knidius bol poverený faraónom naprojektovať a vystavať maják. Pred jeho dokončením urobil ctibažný Knidius opatrenie, aby sa nezabudlo, kto je autorom tejto pozoruhodnej stavby. Do jedného kvádra v priečelí veže vytesal vlastné meno, ktoré zatrel omietkou a navrch nechal podľa prania faraóna zlatým písmom vpísať faraónove meno. Tak si jeho samoľúbe srdce zaistilo to, že keď vlny po čase vymyjú omietku, zmizne meno faraóna, odkryje sa jeho meno a on to bude, ktorého meno budú ľudia v budúcnosti vyslovovať s obdivom.

Takým sluhom bol Knidius. Navonok verný, ale v srdci zlý a neverný, bez úcty

a bážne voči svojmu pánovi. Ctibažnosť v srdci dokázal opatrne ukryvať pod rúskom služby pre svojho kráľa.

Na skúšobnom stole vo Svätyni svätých sa skúmajú pohnútky našich činov a práce. Slová a skutky sa vážia a triedia podľa pohnútky, ľudskému oku skrytej túžby a zámeru srdca. Je zrejmé, že takto roztriedený prehľad našich činov odhalí mnohé. Pred súdnou stolicou Kristovou budú takto pod plamenným zrakom Pánovým roztriedené všetky skutky každého veriaceho od jeho obrátenia po smrť. „...**jedného každého dielo vyjde najavo, pretože to ten deň ukáže, lebo sa zjaví v ohni. A jedného každého dielo, AKÉ ktoré je, sám ten oheň skúsi.**“ (1K 3,13) Keď bude náš Pán účtovať s jedným každým z nás, nebude sa pýtať len: „*Koľko si získal?*“, ale aj:

„Akého druhu je tvoje dielo?“ Odmena alebo strata dopadne podľa množstva a kvality. Bude úmerná týmto hlavným kritériám. Kvalita nášho diela je závislá od skrytých úmyslov. Je ľahké byť horlivý v skutkoch, ktoré sú nazývané „dobré“ a vlastnú činnosť zakryvať omietkou, do ktorej je veľkými písmenami, aby to každý videl, napísané KRISTUS. Ale čo potom, keď bude tá „omietka zmytá“? Aké meno sa objaví pod ňou? Bude to napokon skutočne Kristus v nás, ktorý konal skrze nás v Jeho Cirkvi svoje dielo, alebo my bez Krista?! Držíme sa skalo- pevne nejakej veci ako jedine pravej

preto, že si tak želá Pán v Jeho Slove, alebo preto, že to robí väčšina, či prika- zuje misia? Robíme niečo, vyučujeme niečo, pretože sa to ľúbi nášmu Pánovi, alebo kvôli tomu, že sa to ľúbi nám a ľu- ďom? To sú skúšobné otázky. Nikde, len vo Svätyni svätých sú nám odkryvané pohnútky nášho srdca. Ak konáme bez toho, aby sme sa predtým v Svätyni svätých pýtali Pána a spytovali Písmo, oklame nás vlastné srdce a naše dielo zhorí. Boli sme tam dnes, bratia a sestry? Kedy naposledy? Čo všetko sme medzi- tým konali „pre Pána,“ no v skutočnosti na slávu svojho mena?

Zotrúvali pri lámání chleba - osoba a dielo Pána Ježiša Krista

Úvahy zamerané na osobu a dielo Pána Ježiša Krista.

Frederick Butcher

Ze slov pravdy a lásky, január 1925, číslo 1–2

POSTOJ PÁNA JEŽIŠA K PÍSMU

„A počnúc od Mojžiša a od všetkých prorokov vykladal im, čo kde vo všetkých písmach je napísané o ňom.“ (Lk 24,27)

Náš Spasiteľ mal vždy veľkú úctu k Svätému Písmu. On sa vždy odvolával na neho. Nikdy sa na Jeho tvári neobjavil úsmev či nedôvera, ak išlo o pravdy Písma, ako to robievajú „moderní ľudia“. Nepovyšoval sa nad Písmo a nepovažoval ho za „poetický výplod ľudského ducha“. Bolo Mu vždy a vo všetkom smerodajné, neklamné a nezrušiteľné Božie Slovo! On hovoril o ňom: „**Lebo ameň vám hovorím, dokiaľ nepominie nebo a zem, jediné jota (čiaročka) alebo jeden puntík nepominie zo zákona, dokiaľ sa všetko nestane.**“ (Mt 5,18) Prečo tak mohol povedať? Proste preto,

že On sám je hlavný predmet celého Písma a všetko, čo ja tam prv napísané, áno, i každá maličkosť v Zákone alebo v Prorokoch, ktorá sa Ho týkala, musela sa vyplniť buď v Jeho pozemskom živote a pri Jeho smrti, alebo sa naplní v Jeho slávnom príchode. Myšlienka, že by sa snád niektoré miesto Písma nenaplnilo, Mu bola úplne cudzia. Preto sa na Písmo nikdy nepozeral ľahkovážne. Nič v Písme Mu nebolo neistým, či nepodstatným!

Keď začal Pán rozprávať apoštolom o svojej smrti a Peter Ho napomínal: „**Milosrdne sebe, Pane, to sa ti nikdy nestane!**“, Pán ho rázne pokarhal: „**Idi za mnou, satane, pohoršením si mi, lebo nemyslíš na Božie veci, ale na ľudské!**“ (Mt 16,22-23) Urobil tak preto, lebo tá myšlienka odporovala Písmu, nebola z Boha. Peter ešte nechápal Božie veci. Pri poslednej večeri hovoril Pán svojim učeníkom: „**Lebo hovorím vám, že ešte sa to musí naplniť na mne, čo je napísané: A počítaný bol s bezbožnými. Lebo to, čo je napísané o mne, má koniec.**“ (Lk 22,37) A keď bol Pán v Getsemanskej záhrade

zajatý, krotí Petrovu horlivosť slovom: „**Alebo či myslíš, že nemôžem teraz poprosiť svojho Otca, a prístavil by mi**

viac než dvanásť legiónov anjelov? Ale ako by sa potom naplnili Písma, že musí byť tak?“ (Mt 26,53-54) Pán poznal dokonale celé Písmo o jeho naplnenie (na Ňom) pôsobilo Jeho srdcu veľkú radosť a útechu. Z hľadiska Písma očakával aj ukončenie Svojho boja, aj Svoje víťazstvo.

Židia, aj keď im Pán veľakrát svedčil a pobádal ich ku skúmaniu Písma, Mu neuverili, a preto nemohli mať v sebe večné Božie slová, ktoré by ich doviedli k Životu – ku Kristovi (J 5,38-40). Aby sme mohli Božiemu Slovu rozumieť, je nevyhnutné sa pred ním celkom pokoriť. Pán musel kárať neveriacich sadúceov: „**Blúdite, pretože neznáte Písem, ani moci Božej.**“ (Mt 22,29; Mk 12,24)

Pán Ježiš pokladal známosť Písma za takú dôležitú, že už ako dvanásťročný sedel medzi učiteľmi v chráme, počúval a pýtal sa (Lk 2,46-48). Táto udalosť z mladosti Pána Ježiša dokonale charakterizuje. Vedel, že Jeho život na zemi je popísaný v Písme a všetko, čo sa s Ním stane, bude verným naplnením Písma. Tak raz pripomína Židom: „**...a Písmo nemožno zrušiť**“ (J 10,35). On tiež pocítoval zodpovednosť za poslušnosť Božiemu Slovu. Jánovi Krstiteľovi, ktorý sa bránil Ho pokrstiť, povedal: „**Nechaj teraz, lebo tak nám sluší, aby sme naplnili všetku spravodlivosť.**“ (Mt 3,15) Keď sa tak stalo a On učinil zadosť vôli Svojho Otca, „**...hľa, otvorili sa mu nebesia a videl Ducha Božieho, ktorý zostupoval ako-by holubica a prichádzal na neho. A hľa, bolo počuť hlas z neba, ktorý hovoril: Toto je ten môj milovaný syn, v ktorom sa mi dobre zaľúbilo.**“ (Mt 3,16-17) Samotné Písmo svedčí o Ňom, že bol poslušný až po smrť a to po smrť kríža

(F 2,8). Jeho srdce bolo Božej vôli a Písmu tak poddané a poslušné, že prekonal aj tie najťažšie okamihy a mohol pravdivo zvolať: „**Dokonané je!**“ (J 19,30) To, čo je nám zaznamenané o Ezdrášovi, môže byť mnohonásobne povedané o Pánu Ježišovi, totiž, že: „**ustavil svoje srdce spytovať zákon Hospodinov a činiť a učiť v Izraelovi ustanovenie a súd.**“ (Ezd 7,10)

Vzácný príklad veľkej úcty nášho Spasiteľa a Pána k Písmu sa ukázal v Jeho nezmeranom utrpení na kríži, keď trpel za naše hriechy. On túžil po tom, aby naplnil všetko a aby prišiel okamih, keď oddá svojho Ducha do rúk Otcových a zvolá: „**Dokonané je!**“ To nemohol skôr, kým nebolo naplnené všetko, čo bolo napísané o Ňom až do posledného písmenka. Ján, Pánov svedok, ktorý opisuje tie hrozné okamžiky nášho drahého Spasiteľa, poznáva: „**...aby sa naplnilo Písmo, povedal (Ježiš): Žíznim!**“ (J 19,28) Pán nezabudol, že Mu podľa Žalmu 69 dajú namiesto pokrmu žĺč a v Jeho smäde Ho budú napájať octom. Keď však ochutnal, nechcel piť. (Mt 27,34; Mk 15,23). Tým bola prvá časť predpovede naplnená; ale v jeho smäde Ho doteraz „**nenapájali octom**“ (Ž 69,22). Keď nastala tá chvíľa, povedal: „**Žíznim!**“ a potom prijíma podávaný ocot a zvolá: „**Je dokonané!**“ Vtedy sa naplnila aj druhá časť predpovede. „**A skloniac hlavu, vydal ducha.**“ (J 19,30) Poslušný až do smrti. A v tejto poslušnosti nezvolal skôr „**Je dokonané!**“, kým netrpel smädou a nenapil sa podaného octu, aby sa naplnilo Písmo.

On bol poslušný až do konca! Ako sa môže teraz tešiť naše srdce v Ňom! Ako sa z toho radujeme, že Ho za to Boh povýšil a dal Mu meno nad každé meno, aby sa v Jeho mene sklonilo každé koleno!

Je nám tiež Písmo také vzácné? Skláňame sa aj my pred celým Slovom? Považujeme Písmo za presné ako náš Pán? Určite sa nás musí zmocniť spravodlivé rozhorlenie, keď vidíme, ako moderní kritici rušia úctu k Písmu jeho zľahčováním,

ako chcú niektoré state zrušiť, ako hovoria o Písme z nadhľadu intelektuála, áno aj s úsmeškom, na školách, kazateľniach a rôznych prednáškach. Títo ľudia verejne hlásajú svoju neveru a na poslušnosť, či poddanosť Písmu ani nepomyslia! Aký úžasný rozdiel medzi nimi a pokorným, poslušným Božím Synom, ktorý hoci bol Syn, naučil sa poslušnosti z toho, čo trpel (Žd 5,8). Za dnešných dní sa s Písmom nielen ľahkomyselne narába, ale celé state sa nevšímajú alebo prevracajú. A predsa je napísané, že tomu, kto ubral zo slov tohto prorocstva (*Svätého Písma*), odníme Boh jeho diel z knihy života a zo svätého mesta. No i medzi veriacimi sa nájdu ľudia, ktorí majú malú úctu pred Písmom a veľmi ďaleko zaostávajú za Pánom. Najčastejšia odpoveď ich ľahostajnosti je: „*To miesto Písma nie je podstatné, nie je také dôležité!*“, alebo „*My nechceme byť slu-*

žobníci litery!“ Či toto nie je spupnosť starého človeka? Telesný človek si vždy myslí, že jednať len podľa toho, čo je napísané, by bolo príliš duchovné a zákonnícke a radšej sa s úsmeškom odvráti. No Pán hľadel verne na každé slovíčko a až do smrti ho plnil. Bola to služba litere? Moje i tvoje spasenie na tom záviselo!

Nemali by sme sa ako Jeho učeníci viac učiť od Pána? On aspoň nikdy nepovedal, že niektorá čiarka je bezvýznamná! Ak Ho milujeme, potom budeme bez rozpakov konať to, čo chce On. On si najviac cení poslušnosť, rovnako ako si Boh Otec najviac cenil Jeho poslušnosť a aj ju odmenil.

Nech je nám všetkým Božie Slovo také vzácné, ako Pánovi Ježišovi, aby sme neboli zahanbení ako Saul, ktorý svoje kráľovstvo stratil jedine preto, že nebol poslušný Božiemu slovu (1S 15,22-23).

Register učenia

Kto verí v Pána Ježiša,

- má veľkú úctu k Svätému Písmu, ako k slovu svojho Pána a Boha,
- vo všetkom sa odvoláva na Písmo,
- Písmo mu je vždy a pre všetko smerodajným, neklamným a nezrušiteľným Božím slovom (*Mt 5,18*),
- tomu je pohoršením telesná myseľ, ktorá nemyslí na Božie veci a karhá ju (*Mt 16,22-23; Mt 22,29*),
- nepochybuje o Božom zaslúbení, vie, že sa musí splniť (*Lk 22,37*),
- napíňanie Písma mu je viac, ako vlastná duša (*Mt 26,53-54*),
- naplnenie Písma pôsobí jeho srdcu radosť a útechu,
- má myseľ celkom zaujatú Písmom (*Lk 2,46-48; Ezd 7,10*),
- vie, že Božie slovo zapísané v Písme je nezrušiteľné rovnako ako Boh sám (*J 10,35; Mt 5,18*),
- pociťuje zodpovednosť za poslušnosť Božiemu slovu (*Mt 3,15*),
- ženie sa za poslušnosťou Písmu, pretože sa chce ľúbiť Bohu (*Mt 3,16-17*),
- má srdce tak poddané a poslušné Božej vôli a Písmu, že pre ich vyplnenie prekoná i najťažšie okamihy (*J 19,30*),
- je verný až po smrť (*F2,8*).

Kto neverí v Pána Ježiša,

- nemôže Písmu plne a vo všetkom dôverovať,
- Písmo nepovažuje za Božie slovo,
- niekedy sa musí pousmiať nad pravdami Písma, ktoré presahujú mieru jeho možností,
- povyšuje sa nad Písmo,

- berie Písmo ľahkovážne,
- delí Písmo na podstatné a nepodstatné,
- chytráctvom vymyslenými príbehmi vyvracia pravdivosť Božích výrokov, pretože nepozná Písmo a Božiu moc (Mk 12,24),
- nepozná istotu, upokojenie a potešenie Biblie,
- toho myseľ usmerňuje a ovláda satan, pretože v srdci nie je Božie slovo.

F. Butcher – Písenny odkaz

TO ČIŇTE NA MOJU PAMIATKU

Lukáš 22,19, 1. Korint'anom 11,24

S veľkou žiadosťou si prial Pán jesť baránka so svojimi učeníkmi (Lk 22,15). Po tejto slávnosti ustanovil novú slávnosť. **„Vzal chlieb, poďakoval, lámal a dal im so slovami: To je moje telo, ktoré sa dáva za vás. To čiňte na moju pamiatku.“** Isteže každé veriace srdce, ktoré je roznieťené láskou k svojmu neprítomnému Pánovi, taktiež túži žiadostivo konať to, čo si Pán prial činiť na Jeho pamiatku. Preto veriaci hneď v prvých dňoch Cirkvi, ako o nich čítame, **„zostávali v učení apoštolom, v spoločensťve, v lámaní chleba a na modlitbách“** (Sk 2,42). Vtedy ešte nebolo zjavené ono veľké tajomstvo o cirkvi a aj iné vzácne pravdy boli skryté veriacim; ale čo im bolo známe, toho sa držali a postavili na svetník svedectva. To isté učinili aj s týmto ustanovením Pána, a preto **„zostávali v lámaní chleba“**.

Pán sotva mohol ustanoviť niečo jednoduchšieho k uctievaniu svojej pamiatky. Preto tu nie je rozhodujúce to, či „*môžeme*“, ale to, či „*chceme*“ a či túto pamiatku Pánovu milujeme. Ak áno, tak zmiznú mnohé ťažkosti, ktoré niektorých odrádzajú.

Slovo Božie nám neprikazuje, ako často máme sláviť Pánovu večeru a ani nie dobu, kedy ju máme sláviť, práve tak, ako nám nenariaďuje, kedy máme mať iné zhromaždenia. V týchto veciach nie je žiadny „úzus“, ale vedenie Ducha Pána vzhľadom k pomerom, v ktorých žijeme. Na počiatku sa veriaci v Jeruzaleme schádzali k hodom lásky denne, ktoré boli spojené s lámaním chleba. Prvý deň po sobote sa

zišli učenici k lámaniu chleba, ako si čítame v Skutkoch 20. kap. Týmto aj inými správami o lámaní chleba nám chce Boh povedať, že Jeho deti slávlili veľmi často večeru Pánovu a že tým určite nerobili chybu. Nemysleli si: „*My musíme*“, ale vedení Duchom Svätým mohli povedať: „*My môžeme*.“

Nedeľa, prvý deň v týždni, je dňom Novej doby, dňom, v ktorom vstal Pán z mŕtvych, v ktorom sa dvakrát za sebou zjavil učeníkom a ktorý nie bez vôle Božej sa stal dňom, kedy sa veriaci bez ťažkostí môžu zhromažďovať. Preto je vhodné, aby sme každý týždeň začali slávením pamiatky Pánovej.

Niekoľto ale namietne: „*Ja sa necítim dost' hodný, aby som tak často slávil večeru Pánovu!*“ Tu sa pýtame: Citiš sa dost' svätý k vydávaniu svedectva pre Pána? Dost' svätý ku každodennému obecnstvu s Bohom? Dost' svätým trebárs dnes umrieť a predstúpiť pred Toho, ktorý je tvojím Vykupiteľom a Pánom? V skutočnosti nie sme k ničomu „*hodnými*“, a preto „*On nás hodnými učinil*“ (Kol 1:12). Ak sme sa zišli ku stolu Pánovmu, máme si uvedomiť, prečo sme sa zišli. Niekde si veriaci myslia, že sa schádzajú k modlitbám, a tak jeden brat za druhým rýchle za sebou odriekava svoju modlitbu a prosí za všetko možné, za bratov, za sestry, za vladárov a kráľov, za ľuď v moci postavených. Tieto modlitby sa nehodia ku stolu Pánovmu – na tie máme miesto

a čas inokedy. Máme ale nášho dobrého Pastiera velebiť za Jeho lásku, utrpenie, zmarenie samého seba, za Jeho smrť a za všetko, čo je spojené s Jeho drahou obeťou. Taktiež kázanie samé nie je príčinou, pre ktorú sme sa zišli, ale je ňou Pán, aby sme si na Neho spomínali, jedli chlieb a pili víno na Jeho pamiatku, Jeho a Otca velebili a Otcovi za Syna ďakovali.

Celé zhromaždenie má byť pod vedením Ducha a každý brat si má byť istý, že ho Duch Svätý viedol, aby oznámil niektorú pieseň, zaoberajúcu sa velením Božím alebo Pána, aby prečítal primeraný oddiel z Božieho Slova, po prípade aby niečo k nemu podotkol, alebo nahlas dobrorečil. Pán neustanovil žiadneho predsedu pri svojom stole, aby si druhí bratia pýtali dovolenie, či môžu niečo prečítať zo Slova, určiť pieseň, alebo nahlas ďakovať. Všetci majú byť ale podriadení Duchu Svätému, a preto aj dnes platí napomenutie: **„Keď sa schádzate, jeden každý z vás má pieseň, má učenie, má jazyk, má zjavenie, má výklad, všetko nech je ku vzdelaniu“** (1Kor 14, 26). Drahocenné sú tiež okamihy spytovania, kedy sa veriaci zamestnáva drahým Pánom a nemyslí na nič iné. Nikdy to nie je na škodu – a preto sa nebojme ani chvíľ, keď nikto k zdieľaniu nič nemá.

Zdá sa nám, že primeranejšie pri ďakovaní alebo chválorečení, či modlitbe je, keď onen brat, ktorý tak činí, k tomu po-

vstane a ostatní zostanú sedieť. V mnohých zhromaždeniach sa tento spôsob ustálil z čisto praktického stanoviska a slúži k Božiemu poriadku. Nevyrušuje sa tým tak veľmi, ako keď pri stole Pánovom všetci vstávajú alebo si kľakajú. Taktiež máme tú mienku, že niektorý starší brat má priamo ďakovať za chlieb a víno, zo stola zobrať a najbližšie sediacemu podať, tento zase svojmu susedovi atď. Toto by nemal činiť vždy jeden a ten istý brat, lebo po istom čase by si druhí mohli mysliť, že je to výhradne jeho úloha.

Pri stole Pánovom nemáme zabudnúť ani na zbierku na veci Božie. Už v Starom zákone sa nemal ľud ukázať pred Bohom prázdny (2M 23,15), a predsa starozákonný ľud zaujímal oveľa nižšie postavenie voči veciam Božím ako my. My ako synovia sa máme zaujímať o veci nášho Otca. V mnohých zhromaždeniach hneď po kalichu jeden druhému podáva pokladničku, lebo aj dávanie na veci Pána je vôňou sladkosti (F 4,18) a patrí ku chválorečeniu. Nie je nám určené, koľko máme dať; je to ponechané na našom úsudku: podľa možnosti (1K 16,2). Ale pozor: **„Kto skúpo rozsieva, bude skúpo aj žať; a kto rozsieva ochotne, bude žať pri požehnaní“** (2K 9,6). My nemáme ani v týchto veciach dočinenia s ľuďmi, ale so samým Pánom. Sme Jeho a Jemu patríme a zo všetkých vecí nie ľuďom, ale Jemu budeme skladať úcty.

Register učenia

- Pán Ježiš ukončil starozákonný hod baránka tým, že pred svojou smrťou ustanovil svojim učeníkom novú slávnosť na svoju pamiatku, na pamiatku svojej smrti. (Lk 22,15)
- Pretože prví veriaci v Jeruzaleme milovali Pána Ježiša, uskutočňovali Jeho vôľu. (Sk 2,42)
- Zo správ v Skutkoch vyplýva, že Duch Svätý viedol veriacich sláviť Pamiatku smrti Pánovej často. Najprv denne (Sk 2,46), neskôr prvý deň týždňa (Sk 20,7).
- Nedeľa, prvý deň týždňa, sa stala Božím riadením dňom, v ktorom sa veriaci môžu bez ťažkostí zhromažďovať a začať týždeň slávením Pánovej pamiatky.
- Pre srdcia plnené láskou Pána Ježiša, je slávenie Jeho smrti možnosťou vyjadriť svoju lásku oproti Pánovi, ktorý ich prvý miloval tak, že dal sám seba za nich.

- Pán svojou smrťou urobil všetkých veriacich hodných slávenia svojej pamiatky (*Kol 1,12*).
- Dôvodom zhromaždenia k Pamiatke Pánovej je ďakovanie a velebenie – nie prosby a vyznávanie hriechov.
- Predmetom ďakovania a velebenia, ku ktorému vedie Svätý Duch pri Pamiatke Pánovej je spytovanie osoby a diela Pána Ježiša Krista.
- Vedeniu Svätého Ducha a nie človeku sa podriaďujú bratia v zhromaždení (*1K 14,26*).
- Zbierka je vyjadrenie vďačnej lásky starajúcej sa o Božie veci, patrí ku chválorečeniu a je vôňou sladkosti Bohu (*F 4,18*).
- Láska k Pánu Ježišovi určuje koľko kto dáva (*1K16,2*).
- „Podľa možnosti dávať,“ v jazyku lásky znamená „nie skúpo dávať“ (*2K 9,6*).

Zotrvali na modlitbách

Úvahy o modlitbe.

Ján Siracký

Cestou životem, 11. február 1966

MODLITBA

**„Počuj Hospodine môj hlas, volám:
Zmiluj sa nado mnou a ozvi sa mi.“**

Žalm 27,7

Kyvadlo pravej duchovnosti sa pravidelne pohybuje od modlitby ku chvále. Hlas, ktorý bol v predošlom verši naladený do spevu, je v tomto naladený k prosbám. Dávid bol dobrým vojakom, preto vedel zachádzať so zbraňami, menovite so všestrannou zbraňou – modlitbou. Jemu záležalo na tom, aby bol vypočutý. Naproti tomu farizeji sa nestarali o to, či ich Boh počul.

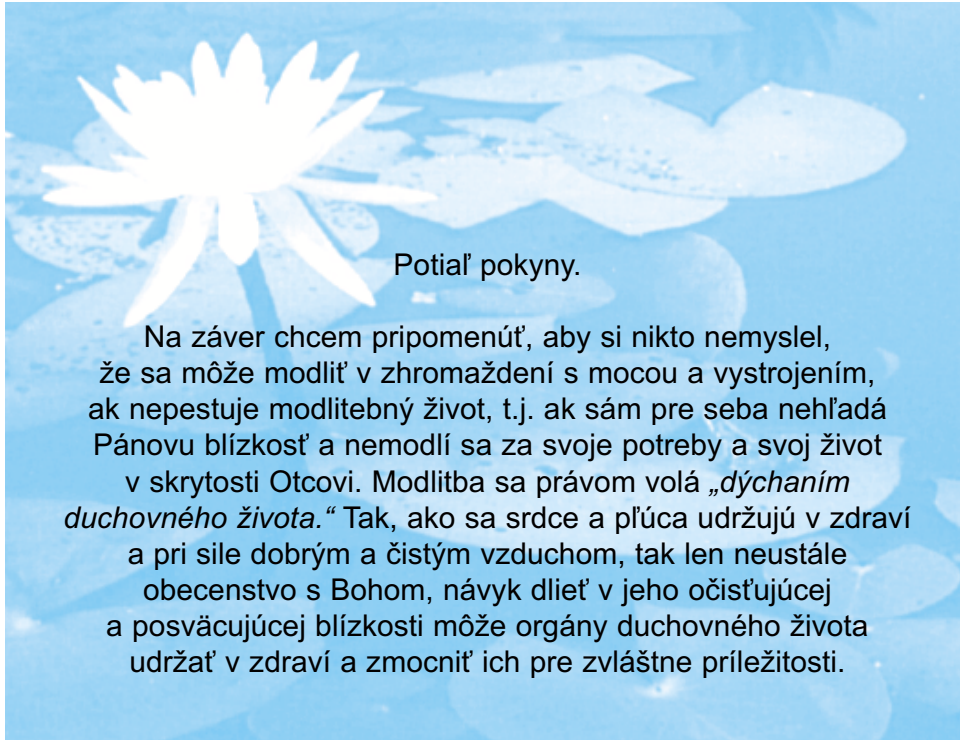
Len keď ich ľudia počuli. Pre úprimného kresťana je ale nesmierne dôležité, aby ho Pán počul a vypočul. Časom je dobré aj v súkromnej modlitbe modliť sa nahlas, aby sme unikli roztržitosti. Božie zmilovanie je nádejou pre hriešnikov a útočiskom pre svätých. Praví modlitebníci to vedia, preto sa ho dovolávajú na svojich modlitbách. Keď sa takto modlíme, môžeme s istotou čakať, že sa nám Pán ozve. Neuspokojme sa bez Pánovej odpovede.

Ako na list, ktorý sme napísali priateľovi čakáme odpoveď, tak čakajme odpoveď na modlitby, ktoré sme predložili Pánovi. No ak chceme, aby nás Pán počul, musíme najprv my Jeho vypočuť. Nech je naša modlitba ozvenou toho, čo Pán k nám hovoril. Potom sa neminie cieľa.

Niekoľko pokynov, ako sa modliť vo verejných modlitebných hodinách:

- Keď sa modlíš v zhromaždení, tak pri tom nenapomínaj, nevytýkaj chyby druhých, nepoučaj, ale sa modli! V modlitbe predkladáme svoje záležitosti s ďakovaním Bohu.
- Nehľadaj krásne slová a vybrané výrazy. Hovor tak jednoducho, aby ti mohlo rozumieť každé dieťa, pretože slová nie sú silou.
- Hovor k Bohu, Otcovi alebo k Pánovi Ježišovi a k zhromaždeniu. Neprednášaj Bohu a ani ľuďom nejaké cituplné reči, ale modli sa. Preto tiež nemenuj rad právd, ktoré poznáš, ale oznám Bohu svoje žiadosti „*modlitbou a prosbou s ďakovaním*“ (*F 4,6*).

- Neplytvaj čas neustálym vyznávaním Pánovi, aký je veľký, spravodlivý a dobrý. Predovšetkým sa vyhni neúčtívym a čas mrhajúcim opakovaniam, aj keď s obmenenými výrazmi. To zarmucuje Svätého Ducha a unavuje modliacich sa. „**Nenáhli svojimi ústami, a tvoje srdce nech sa neponáhl'a vyniesť slovo pred Bohom, pretože Boh je na nebesiach, a ty si na zemi, preto nech je tvojich slov málo**“ (Kaz 5,2).
- Modli sa za určité veci, spoločné všetkým, a nie za veci osobného rázu, ktoré sa týkajú len teba. Tie patria do komôrky. Mysli na oslávenie Pána, na Jeho veci, Jeho dielo a Jeho ľud, blízky i vzdialený a na záležitosti celého zboru.
- Neopakuj: Pane, Pane, ó, Pane Ježišu, ó, Bože a Otče atď. Často počujeme tieto oslovenia na začiatku každej novej vety. I to zarmucuje Božieho Ducha a je to nepatričné. Z toho dôvodu si všimni modlitbu Pána Ježiša v Jána 17.
- Vyslov priamo, čo máš na mysli. Buď jednoduchý, prirodzený a vážny; nikdy nechci byť krasorečníkom. Nemodli sa nikdy iba preto, aby si sa modlil, t.j. aby si vyplnil čas, alebo snád' preto, aby aj teba bolo počuť v zhromaždení.
- Nemodli sa dlho! V komôrke, kde si sám sa môžeš modliť tak dlho, ako potrebuješ a vládzeš, ale nie verejne.
- Hovor hlasne a zreteľne, aby tomu rozumeli všetci prítomní. Lebo aký má z toho zhromaždenie úžitok, ak nerozumie tvojim slovám, a ako môže povedať ameň na tvoju modlitbu?
- Predovšetkým ale všetci myslime na to, že sme povolani „**modliť sa vo Svätom Duchu**“ (Júda 20), „**pozdvihovať čisté ruky k Bohu a s čistým srdcom Ho vzývať**“ (1Tm 2,8; 2Tm 2,22).

Potiaľ pokyny.

Na záver chcem pripomenúť, aby si nikto nemyslel, že sa môže modliť v zhromaždení s mocou a vystrojením, ak nepestuje modlitebný život, t.j. ak sám pre seba nehľadá Pánovu blízkosť a nemodlí sa za svoje potreby a svoj život v skrytosti Otcovi. Modlitba sa právom volá „**dýchaním duchovného života**.“ Tak, ako sa srdce a pľúca udržujú v zdraví a pri sile dobrým a čistým vzduchom, tak len neustále obecnosť s Bohom, návyk dlieť v jeho očisťujúcej a posväcujúcej blízkosti môže orgány duchovného života udržať v zdraví a zmocniť ich pre zvláštne príležitosti.

SPRÁVY ZO ZBOROV

Satan je ten istý. Preto žiadna generácia Božích služobníkov nemôže hovoriť, že také veci, aké sa dnes vyskytujú v zhromaždeniach a ktoré oni s bolesťou prežívajú, predtým neboli. Satan preosial každú generáciu a všetky zhromaždenia rovnakými pokušeniami, aby ich odvedol od prostoty a čistoty oproti Kristovi ako Evu v raji.

O tom svedčia aj nasledujúce dva články, medzi ktorými je časový rozdiel 83 rokov.

Prvý článok napísal Boží služobník František Křesina v roku 1922, v časopise *Ze slov pravdy a lásky*, v apríli 1922, ročník VI. Číslo 4, aby vystríhal veriacich:

Nemáme miesto v časopise, aby sme písali o tom, čo sa deje medzi tými, ktorí tiež „*chcú byť kresťanmi*“. Dnes ale chceme sprostredkovať slová Božieho služobníka **A. G. Gaebeleina**, ktorý sa v každom čísle svojho časopisu zmieňuje o rôznych udalostiach. Amerika je i v náboženskom ohľade matkou všetkých výstredností. Na jednej strane veľké svetlo, na druhej ešte hroznejšia tma. Na jednej strane sa skláňajú pred Bibliou, na druhej ju kritizujú alebo vkladajú do jej jednotlivých právd niečo, čo tam nepatrí. Jednotliví vodcovia a zvodcovia okolo seba zhromažďujú ľudí, ktorých myseľ je uprená na veľkosť a senzáciu – na niečo, čo uspokojuje ich prevrátené srdce. A preto tam nájdete tie najrozmanitejšie a najprevrátenejšie zhromaždenia s prítlačivým pomenovaním i bez neho, s krstom i bez neho, s „*Večerou Pánovou*“ i bez nej, s umývaním nôh, sobotou a s desiatkami, s falošnými i diabolskými divmi a zázrakmi, s „*krstom Duchu Svätého*“, hovorením cudzími jazykmi a uzdravovaním. Nato, aby sa dosiahol „úspech“ sa využíva divoká reklama. Namiesto kázania slova sa používajú koncerty, laterna magika, kino – a užasíme – i tanec.

Ale teraz už priamo k tomu, o čom sa zmieňuje, medzi mnohými inými výstražnými vecami, vo svojom časopise Mr. Gaebelein. Poukazuje na jedného kazateľa kongregačnej cirkvi v Springfiede, ktorý nedávno v jednom zhromaždení vysvetľoval, ako zväčšil počet členov „svojho“ zboru z 300 na 1700. Tento nárast dosiahol tak, že dovolil mladým ľuďom tancovať v kaplnke. Ten kazateľ hovoril: „*Nielen že mladí tancujú v kostole, ale aj staršovstvo s kazateľom. Tancujeme všetky moderné tance bez výnimky.*“ Potom sa pochválil: „*Dievčatá i chlapci, ktorí sa predtým o cirkev vôbec nezaujímali, sú teraz tými najlepšimi pracovníkmi.*“

K tomu br. Gaebelein poznamenáva: „*To nie je ojedinelý prípad. To isté sa koná takmer v každom meste. To je výsledok najhroznejšieho spôsobu nevery (aký kedy vznikol v majstrovskej satanovej mysli): totiž výsledok ničivých kritikov Biblie. Najskôr je Biblia podceňovaná; v druhom kroku sa úplne opustí zdravé učenie. Evanjelium sa prestane kázať a cirkev úplne ovládne telo (prispôsobí sa duchu sveta). V zhromaždení sa začne s premietaním filmov – najnemravnejší to prostriedok satana – aby zamestnal a pri živote udržal na smrť sa potácajúcu spoločnosť (zbor), potom prídu tance, tie najzmyselnejšie, najoplzlejšie moderné tance a tancom sú sytené žiadosti tela. Tak vyzerá moderná odpadnutá cirkev, brána do večného zahynutia. Len tancujte! Len tancujte! Ešte máte na tanec trochu času, kým neprídete do vonkajšej temnoty, kde bude plač a škrípanie zubami.*“

Zmieňujeme sa o tom pre výstrahu. Aby sa všetci čitatelia báli podať svetu čo len prst, a aby nezabudli na prehlásenie a výstrahu Písma: „**Ale pevný základ Boží stojí a má túto pečať: Pán zná tých, ktorí sú jeho, a: Nech odstúpi od nepravosti každý, kto menuje meno Kristovo! A vo veľkom dome nie sú len samé zlaté nádoby a strieborné, ale aj drevené a hlinené, a to jedny na česť a jedny na nečesť. Keby sa niekto vyčistil od takých, bude nádobou na česť, posvätenou, užitočnou hospodárovi, prihotovenou ku každému dobrému skutku. Ale pred žiadosťami mladosti utekaj a žeň sa za spravodlivosťou, vierou, láskou a za pokojom s tými, ktorí zývajú Pána s čistého srdca**“ (2Tm 2,19-23).

Druhý článok je zo súčasnosti.

Je prevzatý z nemeckého časopisu TOPIC, február 2005, č.2

Chvály a vzývanie so zástavami, tancom a akrobaciou

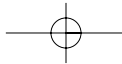
Kto sa dnes zúčastní takzvaných chvál a vzývania na bohoslužbách, stretne sa so skutočne pestrým programom. Môže ísť o spev v extáze, citovo prežívaný tanec, alebo o tajomné mávanie uterákmi a zástavami. Najnovším výkrikom je chválenie pomocou akrobacie. Umelci tu predvádzajú na lane, ktoré visí zo stropu, najrôznejšie kúsky na „slávu Božiu“. Medzičasom sa objavila aj tzv. odborná literatúra na túto tému ako napr. kniha „Vzývanie a chvály so zástavami“, ktorá podáva návod na tvorbu týchto aktivít a ich teologické zdôvodnenie.

Položme si však otázku, či sú tanec, mávanie so zástavami a artistické prílohy „na slávu Božiu“ vôbec biblické. Ich obhajcovia radi poukazujú na starý zákon (ďalej SZ), napríklad na Žalm 149, v ktorom je izraelský ľud vyzývaný chváliť Božie meno kolotancom a gitarou. Zamieta sa však, že k tomuto textu, len o tri verše ďalej, patrí aj požiadavka „vykonať pomstu na národoch a tresty na ľuďoch“ pomocou „meča ostrého na obe strany v ich ruke“. Keby všetko to, čo platilo v SZ pre izraelský ľud, malo platiť aj dnes pre nás, musela by sa opäť zaviesť obriezka, obeť zvierat a pod. A keby sme sa pozreli celkovo na svedectvo Biblie o tanci, obišiel by veľmi zle. Pripomeňme si len tanec izraelského ľudu okolo zlatého teľaťa (2M 32,19), alebo tanec Salome, ktorým si „vytancovala“ hlavu Jána Krstiteľa (Mk 6,22). Tanec Biblia spája s pohanstvom oveľa viac, než s biblickým konaním a už vôbec nie s uctievaním svätého Boha. Podobne sú na tom i zástavy, ktoré tiež nemajú jednoznačné biblické odôvodnenie. Aj tu nachádzame viac pohanstva, ako by si to mnohí uctievači so zástavami dokázali pripustiť. V spomenutej knihe sa tvrdí, že Svätý Duch sa prejavuje prostredníctvom vlajúcich zástav a deje sa vraj nasledovné: „Pozdvihovanie zástav má v neviditeľnom svete oveľa väčší význam, ako si dokážeme predstaviť. Keď ich prorocky dvíhame, povolávame do života to, čo nie je, ako čo by bolo...“ Keď však človek nejakou pomôckou vyvoláva nadprirodzené sily, potom nejde o nič iné ako o mágiu, čisté pohanstvo. Skutočnosť, že sa zástavy od dávna používali na magické účely, dokazujú aj neblahé skúsenosti z fašizmu. Mnohé zástavy sa vtedy zvláštnym spôsobom zasväcovali, časť z nich Hitlerom osobne, aby sa ich prostredníctvom povolal do krajiny duch národného socializmu, čiže fašizmus.

Uctievanie pomocou zmyslových prostriedkov alebo viditeľného média sa udomácnilo nielen v pohanstve, ale aj v kresťanstve, ako je zrejmé z katolíckych kultov. Takéto konanie je však v rozpore s novozákonným učením. Praví Boží uctievači sa modlia k Bohu a uctievajú ho vždy „v Duchu a v pravde“ (J 4,23-24). Dokonca ani hudba sa v Biblii nikdy nestala samostatným prejavom vzývania, ale vždy mala podriadenú, nanajvýš doprovodnú funkciu.

Jeden z najznámejších vedúcich chválospevových skupín **Graham Kendrick** pred časom sebakriticky vyznal: „Ide nám predovšetkým o zážitky, pocity, nálady... Myslím si, že mnohí chcú pri chválach a vzývaní jednoducho utiecť skutočnému životu. Samozrejme, že vtedy nikto netuží myslieť na problémy, hriechy a previnenia. Témy ako pokánie a očistenie takmer zapadli do zabudnutia.“

Prečo tak málo rozumieme vzývaniu Boha? Prečo ho tak málo uctievame? Biblický učiteľ **Benedikt Peters** si myslí: „Veľmi málo poznáme svojho Boha, jeho dielo a jeho slovo. Veľmi málo čítame Bibliu a keď aj, tak povrchno. Ak by sme ju začali čítať pravidelne, výdatne a systematicky, stretli by sme sa tam vždy a bezvýhradne s našim Bohom a Spasiteľom. V Písme vidíme Božiu nádheru v podobe Krista. Len takýmto spôsobom bude v nás rásť a my sa budeme menšiť.“

Príprava ekumenickej cirkvi

V prvom období dní súženia bude rozkvítať organizované ekumenické náboženstvo. V *Zjavení 17* sa tento odpadlický náboženský systém popisuje ako „*Tajomstvo, Veľký Babylon*“. Bude po celom svete (v.15), bude neverný pravde a Pánovi (Boží Duch ho označuje menom „*smilnica*“ v.1,5,15-16) a bude mať veľký politický vplyv (v.12-13). Tento systém sa stane „*obieleným hrobom*“, tzn. vnútorne skazeným, ale navonok skvostný a nádherný (v.4). Stane sa nástrojom k prenasledovaniu svätých v dobe súženia (v.6).

Základ tohto systému sa podľa všetkého vytvára ešte pred obdobím súženia, teda v záverečných rokoch veku Cirkvi. Súčasťou prípravy k tomu budú organizačné snahy o zjednotenie kresťanov a následne všetkých veriacich v Boha. Namiesto Božím slovom sa bude riadiť náukami, ktoré zastáva väčšina.

Nedeliteľnou súčasťou odstúpenia od pravdy je morálny úpadok. Chyba v učení vždy vedie k morálnemu úpadku. *Pavol vymenúva 18 znakov takéhoto úpadku*. Sú to: **sebaláska, chamtivosť, chvastúnstvo, domýšľanie, rúhanie, neposlušnosť, bezbožnosť, srdce bez lásky, nezmieriteľnosť, ohováranie, divokosť, hrubosť, ľahostajnosť k dobrému, zradnosť, bezhlavosť, nadutosť, uprednostňovanie rozkoší pred Bohom a zbožná pretváрка**. (2Tm 3,1-5)

Ladislav Szorád

„Kto nechce jednotu, je neposlušný...“

Už roky sa nielen v politike a hospodárstve, ale aj v evanjelikálnych kruhoch hovorí o globalizácii a spájaní. Zdá sa, že slogan charizmatického hnutia: „*Dogmy rozdeľujú – láska zjednocuje!*“ presvedčil medzitým aj mnohých evanjelikálov. Heslá ako: „*Viac nás spája, ako nás rozdeľuje!*“ a „*Jednota v rôznorodosti*“ (mimochodom slobodomurárske heslo) sa dostali do obehu. Dejú sa pokusy zdôrazňovať to, čo je spoločné a uskutočňovať úzke spojenia, aby sa zjednotil žiaľ veľmi roztrieštený evanjelikálny tábor.

Charakteristickou pre tento trend je poznámka jedného inšpektora Liebenzelského zväzu, ktorý sa na „*oddychovom fóre*“ v Bad Blankenburgu na jar 2002 vyjadril nasledovne: „*Potrebujeme viac gril – párty ako diskusii o zásadách*.“ K tomuto fóru pozval časopis „*Aufatmen*“ (Nadýchnutie), (Bundes-Verlag) asi 100 vedúcich pietistických, charizmaticko-letničných a katolíckych diel, aby sa prehĺbila spolupráca. Na tomto podujatí sa vyjadril aj bývalý predseda DEA, Jürgen Stabe: „*Kto nechce jednotu, je neposlušný voči Božiemu slovu*“ (Idea 11/2002).

Už tri roky predtým sa vyjadril Hartmut Steeb, generálny tajomník DEA, v časopise „*Idea*“: „*Jednota je... záväzný program v cirkvi Ježiša Krista, nielen právo voľby. Podľa slov Ježiša je rozhodujúcim kritériom pre jednotu, keď niekto čini Božiu vôľu (Mt 12,49.50) a priznáva sa k Ježišovi Kristovi ako k Pánovi (1Kor 12, 3). Inak Kristus a jeho apoštoli nestanovili žiadne hranice. S tým teda, kto plní tieto podmienky, je možná jednota, príp. spolupráca.*“ Svoj článok uzatvára pozoruhodnými slovami: „*Kto rozdeľuje, podporuje neveru!*“ (Idea 9/99).

Takéto výpovede znejú na prvý pohľad biblicky a presvedčivo. Pritom sa však prehlíada, že my kresťania nemôžeme a nemusíme vytvárať jednotu, pretože ju už dávno vytvoril sám Boh a my ju len musíme uskutočňovať. Jednota, vypôsobená Svätým Duchom nebude nikdy v rozpore s pravdou, zjavenou v Biblii.

Podmienky pre jednotu, menované H. Steebom, tvoria prirodzene miesto pre spolupracovníkov z rôznych cirkví bez ohľadu na ich trvaní v nebiblických učeniach a bludoch, ktoré sa predsa dobre môžu označiť ako druhoradé alebo vedľajšie učenia. Zástupcovia týchto falošných učení budú s veľkou pravdepodobnosťou všetci vyznávať Krista ako Pána a budú si želať konať Božiu vôľu.

Takáto jednota na úkor pravdy nemôže byť vypôsobená Svätým Duchom, lebo odporuje jednoznačným učeniám Bible.

Vybrané z publikácie „*Kam kráčaš Pro Christ*“ (Wolfgang Bühne)

